

ANUL XXXVIII

MAI-IUNIE

CURIERUL ADVENTIST

ORGAN AL CULTULUI CREȘTIN ADVENTIST
DE ZIUA A ȘAPTEA DIN R. P. R.

NR. **5-6** **1960**

ÎN ACEST NUMĂR

- Pacea, chemarea zilelor noastre* . . . . . I. Tăchici
- Rugăciunea (versuri)* . . . . . Roșca Dumitru
- Viața și faptele noastre* . . . . . Ioan Dănețiu
- 1 Iunie — Ziua copilului* . . . . . Redacția
- Simon Petru* . . . . . Titu Cazan
- Plini de mulțumire și bucurie* . . . . . M. Manea
- Betleem . . . Ghetsemani . . . Golgota* . . D. Popa
- 1 Mai — Ziua internațională a muncii* . . C. Adv.
- Cugetări despre muncă* . . . . . Redacția
- Asemenea vameșului* . . . . . Pintilie Baci
- Preocupări agricole* . . . . . C. Adv.
- Mărturisirea și iertarea* . . . . . C. Alexe
- Destul! (versuri)* . . . . . Petre V. Cazan

Zilele noastre abundă în evenimente de mare însemnătate istorică. Multe din ele abia ne dau răgazul de a le putea examina în ansamblul lor, din cauza succesiunii lor rapide și a mulțimii lor impresionante. Pentru a putea păstra însă contactul cu realitățile contemporane, trebuie să urmărim cu încordare faptele căci numai așa mai putem ține pas cu mulțimea lor, cu proporțiile lor multilaterale și cu uriașa lor importanță. Dacă am încerca să facem o comparație a secolului nostru, și îndeosebi a ultimilor decenii, cu orice perioadă din trecutul istoriei, am face constatarea că zilele noastre oferă o caracteristică unică, în diversitatea problemelor care ne preocupă în graba lor uluitoare. Este cert că fapte de amploarea celor de astăzi, omenirea nu le-a cunoscut niciodată pînă în prezent.

Din mulțimea acestor evenimente, cea mai principală este marea cauză a păcii, care prin importanța ei a devenit punctul central al preocupărilor zilelor noastre. Cauza păcii, a devenit cauza vieții însăși. Noile descoperiri ale științei, mijloacele de ucidere în masă și uneltirile desperate ale forțelor întunecate ale războiului, pun omenirea în fața celui mai mare pericol din câte au existat pînă acum.

Se cere a se întreprinde totul pentru a frîna și a înlătura pericolul războiului care planează asupra omenirii. Este îndeobște cunoscut faptul că toate concluziile conferințelor și comitetelor care au discutat problema pericolului războiului modern, bărbații de știință și toți cunoscătorii tehnicii militare, sînt de acord că un

PACEA

Chemarea zilelor noastre

război în condițiile actuale ar însemna cea mai teribilă catastrofă pentru omenire. De aceea, opinia publică mondială este indignată în fața tuturor uneltirilor contra păcii, și dezaproabă torpilarea Conferinței la Nivel Înalt care trebuia să ducă cît mai neîntirziat la un acord care să înlătore spectrul războiului atomic.

De aceea fiecare om conștient de menirea lui, popoarele lumii întregi, trebuie să militeze pentru pace, să lupte împotriva spectrului negru al războiului. Strigătul de pace trebuie să se audă pretutindeni. Trebuie mișcată forța uriașă a maselor, pentru apărarea păcii. Aceasta, pentru ca amenințarea războiului cu toate calamitățile lui, să nu mai întunece fericirea noastră și a copiilor noștri.

Să nu uităm că un adevărat pericol constă în faptul că știința și tehnica din țările capitaliste sînt puse în slujba militarismului imperialist. Valul recentelor noutăți tehnice este accelerat de eforturile ce tind să inventeze noi arme,

mai puternice și mai distrugătoare. Descoperiri la care s-ar fi lucrat decenii și secole în trecut, s-au realizat și se realizează astăzi într-un timp record.

În fața acestei situațiuni, lupta pentru pace trebuie să devină cauza fiecărui individ, care trebuie să-și apere propria sa existență. De aceea, „dezarmarea“ generală și totală este singura salvare a omenirii. Căci în cazul unui război atomic se știe că efectele nu pot fi limitate. Presupunind că ar rămîne ceva viu, contaminarea radioactivă durabilă a teritoriilor va împiedica organizarea și dezvoltarea organismelor vii. În acest caz, războiul apare cea mai odioasă formă, care nu mai are de rezolvat nimic, decît exterminarea oarbă și necugetată a vieții. Astfel stînd lucrurile, nu rămîne decît o singură formulă: condamnarea războiului, renunțarea la agresiune și trecerea la forma rezolvării pe cale pașnică, prin discuții, și prin acte juridice internaționale, a problemelor

litigioase. S-a pus de atâtea ori problema: este războiul ceva inevitabil? Și se răspunde nu sigur că nu! Dar totul depinde de forțele păcii și de spiritul înțelegerii.

„În lume s-au acumulat multe probleme litigioase, complicate și grele. În decursul îndelungatei perioade de după război relațiile dintre state s-au încordat și s-au agravat. A fost un timp — așa cum a afirmat Nichita Hrușciiov — când ele se puteau asemui cu un cocoz de armă în poziție de tragere“. Acum însă nu mai este vremea puștilor și pistoalelor. Acum statele mari sînt înarmate cu rachete, cu arme atomice și cu hidrogen. Nu trebuie să permitem ca rachetele să înceapă să vorbească, ci trebuie ca în lume să „triumfe glasul rațiunii“, prin vocea milioanelor de ființe conștiente, bărbați, femei, copii, care să ceară să înceteze războiul rece, și să se pună capăt înarmărilor care pregătesc războiul cald. Trebuie întreprinse eforturi serioase pentru ca opinia publică să fie în stare să impună încetarea cursei înarmărilor care apasă atât de greu viața popoarelor.

Avînd în vedere cele arătate pînă aci, să cercetăm propunerile U.R.S.S. în problema dezarmării generale și totale, adresată către Șefii guvernelor tuturor țărilor. Nimic nu poate să fie mai salutar, nimic nu este mai propriu năzuințelor și intereselor popoarelor și indivizilor decît obiectivul acestor propuneri, care să înlăture pentru totdeauna pericolul nefast al războiului.

Aceste propuneri, cer ca înfăptuirea programului de dezarmare generală și totală să

înceapă cu interzicerea și distrugerea sub control internațional a rachetelor în scopuri de război, a avioanelor militare, a flotei maritime militare, a artileriei pentru încărcări nucleare și a celorlalte mijloace de transportare la țintă a armelor de exterminare în masă.

Aceste propuneri conțin prevederile fundamentale care să ducă la rezolvarea definitivă a tuturor problemelor în legătură cu dezarmarea, controlul, cum și celelalte amănunte asupra etapelor pînă la capăt.

Expuse de la tribuna O.N.U. la 18 septembrie 1959, repetate de guvernul U.R.S.S. în iunie 1960, după torpilarea Conferinței la Nivel Înalt de către guvernul S.U.A. ele rămîn baza și nădejdea zilei de mîine pe care luptătorii pentru

pace o doresc și o cer să fie rezolvată, pentru a se putea elibera resursele uriașe ale omenirii, pentru bunăstarea și fericirea vieții omenești.

De aceea să se unească eforturile muncii creatoare și mijloacele materiale ale omenirii, pentru progres și pentru satisfacerea nevoilor materiale și spirituale ale omenirii. Să se statornicească o rodnică colaborare între națiuni, pe principiul coexistenței pașnice, pe baza egalității în drepturi, să se depună toate eforturile pentru binele, fericirea și pacea omenirii. Pentru pace trebuie să se întreprindă totul; nici un efort nu este prea mare pentru acest țel. PACEA SĂ ÎNVINGĂ!

I. TĂCHICI

Rugăciunea

Scumpă, sfîntă, fericită,

Este clipa-n rugăciune;

Ea ferește de ispită

Năzuind spre cele bune.

E izvorul sfînt din ceruri

Ce coboară-n inimi frînte;

Un canal plin de belșuguri

Ce revarsă daruri sfînte.

Cheia ce deschide cerul,

Funia de legătură,

Este ruga... Ea te-nalță

Izbăvindu-te de ură.

Pleacă-te în umilință

Înainte Celui care

Tuturor dă biruință:

El... răspunde la oricare.

ROȘCA DUMITRU

VIAȚA ȘI FAPTELE

noastre

Ceea ce roadele sînt pentru pom, aceea sînt faptele pentru viața creștinului. Cînd pomii sînt înfloriți, cu greu se poate cunoaște ce fel de roade vor aduce. Dar cînd a venit vremea roadelor, unii sînt socotiți de foarte mare preț datorită roadelor lor, iar alții vor fi desconsiderați tot din cauza roadelor lor, roade rele, roade sălbaticе. Roadele pentru pom deci nu sînt numai un produs al lui, ci și mijlocul care să identifice, pentru cel ce le va gusta, ce fel de pom este cel care le-a produs. Tot așa sînt și faptele din viața credinciosului. Asupra acestui lucru ar trebui să ne oprim și să cugețăm profund.

Vorbirea figurată a Domnului Hristos despre roadele pomului în legătură cu viața credinciosului a avut în vedere nu numai faptele care să înfrumusețeze viața, ci prin adîncirea acestui subiect să ajute pe ascultătorii Săi să privească la izvorul din care vin faptele. Iată, zicea Domnul: ochiul este lumina trupului. Dacă ochiul tău este sănătos, tot trupul va fi plin de lumină, dar dacă ochiul tău este rău, tot trupul tău va fi plin de întuneric. Așa că dacă lumina care este în tine este întuneric, cît de mare trebuie să fie întunericul acesta!

De data aceasta, privind mai adînc la legătura ce există între fapte și viața reală a cuiva, Domnul ne dezvăluie un lucru pe care nu mulți ar dori să-l facă public. Faptele vieții, de data aceasta, sînt asemănaute cu o fereastră, cu un ochi, prin care poți privi în interior, în inimă. Cu toate eforturile care s-ar depune ca nimeni să nu poată privi acolo, din cînd în cînd și prin surprindere, această fereastră se deschide și cei din jur pot privi acolo unde n-am dori să privească nimeni. La acest lucru îi ajută faptele noastre.

Legătura dintre fapte și viață este atît de puternică, încît fără greș, faptele ne arată ce stă ascuns în inimă. Căci cum ați putea să faceți și să spuneți lucruri bune, cînd voi sînteți răi. Căci din prisosul inimi vorbește gura. Omul bun însă scoate lucruri bune din visteria bună a inimii lui; dar omul rău scoate lucruri rele din visteria rea a inimii lui.

Mulți, deși purtînd numele lui Hristos, au neglijat acest mare adevăr, și rezultatul este că și-au creat o religie de formă. Avînd doar o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i prin fapte puterea ei. Uitînd că nimeni nu va crede ce se mărturisește cu gura, dacă trăirea vieții nu va fi conformă cu această mărturisire.

Apostolul Iacob încă de pe timpul său privind la primejdia ce avea să impresoare pe ucenici, scria inspirat de Duhul Sfînt: „Știți bine lucrul acesta, prea iubiții mei frați. Orice om să fie grabnic la ascultare, încet la vorbire, zăbavnice la minie; căci minia omului nu lucrează neprihănirea lui Dumnezeu. „Frații mei, ce-i folosește cuiva să spună că are credință, dacă n-are fapte? Poate oare credința aceasta să-l mintuiască? Tot așa și credința: dacă n-are fapte, este moartă în ea însăși. Dar va zice cineva: 'Tu ai credință, și eu am faptele'. A-rată-mi credința ta fără fapte, și eu îți voi arăta credința mea din faptele mele'. Vrei dar să înțelegi, om nesocotit, că credința fără fapte este zadarnică? Vedeți dar că omul este socotit neprihănit prin fapte, și nu numai prin credință. După cum trupul fără duh este mort, tot așa și credința fără fapte este moartă". „Frații mei, poate oare un smochin să facă măslinе, sau o viță să facă smochinе? Nici apa sărată nu poate da apă dulce. Cine dintre voi este înțelept și priceput? Să-și arate, prin purtarea lui bună, faptele făcute cu blîndețea înțelepciunii! Dar dacă aveți în inima voastră pizmă și ură de ceartă, să nu vă lăudați și să mințiți împotriva adevărului. Înțelepciunea aceasta nu vine de sus, ci este pămîntească, firească, drăcească. Căci acolo unde este pizmă și duh de ceartă, este tulburare și tot felul de fapte rele. Înțelepciunea care vine de sus, este întii curată, apoi pașnică, blîndă, ușor de înduplecat, plină de îndurare și de roduri bune, fără părtinire, nefătar-

nică. Și roada neprihănirii este semănată în pace pentru cei ce fac pace". Iacob 2, 14, 17—20, 24, 26 ; 3, 12—18.

Rezultă neîndoios din cele de mai sus strânsa legătură ce există între viața credinciosului și faptele sale. Dar, nu putem trece mai departe fără a atrage atențiunea asupra cuvintelor : „Cine dintre voi este înțelept și priceput? Să-și arate prin purtarea lui bună, faptele făcute cu blindețea înțelepciunii. Dar, dacă aveți în inima voastră pizmă amară și un duh de ceartă, să nu vă lăudați și să nu mințiți împotriva adevărului. Înțelepciunea aceasta nu vine de sus, ci este pămîntească, firească, drăcească. Căci acolo unde este pizmă și duh de ceartă, este și tulburare și tot felul de fapte rele“.

Cit de serioase sînt avertizările acestea, și ele ne descoperă un fapt zguduitor și anume că însăși faptele bune, chiar rîvna pentru cele bune, chiar sacrificii grele sau orice fel de manifestare exterioară plăcută ar avea un credincios, dacă inima sa nu e mai întii curățită, faptele sale chiar părăind bune nu sînt decît o cursă pentru sine și pentru cei din jur ; dar ochiul atotpătrunzător al lui Dumnezeu deosebește totul. Cuvîntul inspirat zice, dacă un om își întoarce privirea ca să nu asculte legea Domnului, atunci chiar și rugăciunea lui este o scîrbă. De aceea apostolul Pavel zice : Fiecare să-și cerceteze faptele lui.

CE DOVEDESC DECI FAPTELE VIEȚII NOASTRE ?

În primul rînd, ele vor dovedi din ce izvor se trag, ce este ascuns în inima noastră.

E adevărat că ele ar putea părea bune, ar putea fi mult timp dirijate de o disciplină strictă, ar putea fi făcute din calcule, dar toate acestea nu vor putea să împodobească o inimă nerenăscută, și mai curînd sau mai tîrziu adevărul izvor va fi dat pe față. Întrucît ansamblul vieții va dovedi de ce spirit e călăuzită inima, și într-o zi roadele vor da pe față ce sămîntă a fost ascunsă în faptele vieții.

În legătura noastră cu alții, orice faptă, orice cuvînt, este o sămîntă ce va aduce rod. Orice faptă de bunătate, de ascultare, sau de lepădare de sine, se va produce și în alții. Tot așa și orice faptă de invidie, de răutate, sau dezbinare, este o sămîntă care va forma o „rădăcină de amărăciune“, de pe urma căreia „mulți“ vor fi murdăriți. Și cît de mare va fi numărul celor otrăviți și contaminați de acești „mulți“ ! Astfel semănarea binelui și răului continuă să producă roade pentru un timp și pentru veșnicie. Deseori se pune întrebarea : De ce sînt atît de mulți, care pretind a crede Cuvîntul lui Dumnezeu ; și totuși în ei nu se vede o schimbare în cuvinte, în spirit, și în caracter? De ce sînt atîția care nu pot suporta vreo opunere la scopurile și dorințele lor, care dau pe față un caracter nesfîințit, și ale căror cuvinte sînt aspre, poruncitoare, și cu patimă ? În viața lor se vede aceeași iubire egoistă, aceeași îngăduință față de păcat, aceeași fire și vorbire pripită, ce se vede și în viața păcătoșului invederat. În ei e aceeași susceptibilitate, aceeași mîndrie, aceeași lăsare a fi tîrîți de înclinațiile firești,

aceeași perversitate de caracter, ca și cum adevărul le-ar fi cu totul necunoscut. Aceasta, pentru că tendințele rele firești, cum și cele însușite, nu au fost supuse puterii transformatoare a adevărului. Viața lor dă pe față lipsa harului lui Hristos, și neîncredere în puterea Lui de a transforma caracterul.

Îndreptățirea de sine nu este adevărata îndreptățire, și aceia care se țin tare de ea, vor avea să îndure consecințele stăruirii într-o fatală înșelăciune. Mulți pretind astăzi, că țin poruncile lui Dumnezeu ; dar ei nu posedă în inima lor iubirea lui Dumnezeu, care să se reverse și pentru alții.

Mărturisirea noastră, poate să fie înaltă ca cerul, dar ea nu ne va mîntui, nici pe noi, nici pe aproapele nostru, dacă noi nu sîntem adevărați creștini. Un exemplu demn va folosi lumii mai mult decît toate mărturisirile noastre.

DOMNUL HRISTOS, MODELUL NOSTRU

Viața lui Hristos forma o influență nețărmurită, o influență ce-L lega de Dumnezeu și de familia credincioșilor. Prin Hristos, Dumnezeu a înzestrat pe om cu o influență care-l făcu imposibil de a trăi numai pentru sine. Fiecare în parte sîntem legați de semenii noștri ; noi facem parte din marele univers al lui Dumnezeu, și ne găsim sub obligații mutuale. Nici un om nu poate fi independent de semenii săi ; căci bunul mers al unuia influențează, ajută și celorlalți. Planul lui Dumnezeu este ca fiecare să-și simtă datoria de a fi o binefacere pentru alții, și să caute a mări fericirea lor.

Fiecare suflet este înconjurat de o anumită atmosferă a sa proprie, o atmosferă încărcată poate cu puterile dătătoare de viață ale credinței, curajului și speranței, și parfumată de mirosul plăcut al iubirii, sau întunecoasă și rece, din pricina nemulțumirii și egoismului, sau otrăvită prin acțiunea păcatului făptuit.

Cuvintele, faptele, îmbrăcămintea, purtarea, chiar și expresia feții noastre, toate acestea exercită o influență. Dacă prin exemplul nostru ajutăm altora să-și dezvolte principii bune, noi le dăm putere să facă binele. La rîndul lor ei exercită aceeași influență asupra altora, și aceștia mai departe. Astfel, prin influența noastră, fără să ne dăm seama, pot fi binecuvîntați mii.

Caracterul este o putere. Mărturia tăcută a unei vieți credincioase, neegoiste, și pioase, posedă o influență de neînvins. Mulți se lasă tîrșiți de spiritul criticii și al învinuirii. Dînd loc bănuielii, geloziei, și nemulțumirii ei devin instrumente ale păcatului. Înainte ca ei să poată să-și dea seama de ceea ce fac, păcatul și-a îndeplinit scopul în ei. Impresia răului s-a făcut, umbra a fost aruncată, săgețile lui Satan și-au atins ținta. Din cauza acestor stări de lucruri, mulți sînt aceia care se vor teme să aducă urmările influenței lor la bara lui Dumnezeu.

Dacă aceasta este pentru cineva starea inimii sale, atunci viața și faptele sale deși pretind că mărturisesc pe Hristos, ele nu fac altceva decît să-L defaime, să-L răstignească din nou. Pentru o ast-

fel de inimă e nevoie de o nouă și reală naștere din nou. Ținta vieții de creștin este de a aduce roade vrednice de minuire.

Planta nici nu încolțește, nici nu crește și nici nu aduce rod pentru ea însăși; „ci pentru ca să dea sămînță semănătorului și piine celui ce mănîncă“. Tot astfel, nimeni nu trebuie să trăiască numai pentru sine însuși.

Viața lui Hristos forma o influență nețărmurită, o influență ce-L lega de Dumnezeu și de familia omenească. El a lucrat totdeauna pentru a vedea pe alții fericiți.

Scopul lui Dumnezeu este de a Se proslăvi în poporul Său înaintea lumii. El așteaptă ca aceia care poartă numele lui Hristos să-L reprezinte cu demnitate în gîndire, vorbire și faptuire. Gîndurile lor trebuie să fie curate, iar cuvintele lor să fie nobile și înălțătoare. Ocupațiile lor de toate zilele trebuie să respire prezența lui Dumnezeu, iar viața lor trebuie să fie plină de spiritul iubirii lui Hristos. Spiritul lui Hristos în inimă este ca izvorul din pustie, care curge spre învierea tuturor.

Silința de a binecuvînta pe alții ne va aduce nouă înșine mari binecuvîntări.

Făcîndu-ne părtași la suferințele lui Hristos, ajungem să și simțim împreună cu Dinsul. Fiecare faptă de jertfire de sine spre binele altora întărește spiritul binefacerii în inima binefăcătorului, legîndu-l și mai strîns de Mintuitorul lumii, care „bogat fiind, Se făcu sărac pentru voi, ca voi să vă îmbogățiți prin sărăcia Lui“. Numai cînd noi îndeplinim astfel planul divin al creerii noastre, numai atunci viața poate fi o binecuvîntare pentru noi.

Singura cale, pentru a crește în har, este de a face în mod dezinteresat lucrarea pe care ne-a încredințat-o Hristos.

Oricine se numește cu numele lui Hristos ar trebui să lucreze și să se poarte astfel, ca alții văzînd faptele sale bune, să laude pe Creatorul și Mintuitorul nostru.

Cu spiritul iubirii noi putem îndeplini cele mai umile datorii ale vieții, „ca pentru Domnul“. Dacă iubirea lui Dumnezeu este în inima noastră, ea se va vedea neapărat și în viața noastră. Vom fi atunci un miros plăcut în Hristos, iar influența noastră va fi spre înălțarea și spre binecuvîntarea multora.

Cei mai umili și mai modești ucenici ai Domnului încă pot fi o binecuvîntare pentru alții. Poate că ei nu-și dau seama, că ar fi făcut vreun bine cîndva; dar totuși influența lor tăcută poate revărsa torente bogate de binecuvîntare, ale căror roade poate că ei înșiși nu le vor cunoaște decît la ziua răsplătirii finale. Ei nu fac decît să-și meargă liniștit calea lor, îndeplinind în cre-

dință lucrarea pe care Dumnezeu le-o scoate înainte; dar viața lor cu siguranță că nu va fi în zadar. Propriile lor suflete se vor forma și vor crește din ce în ce mai mult după chipul lui Hristos; ei sînt împreună lucrători cu Dumnezeu în viața aceasta, și se pregătesc astfel pentru lucrarea cea înaltă și pentru bucuria neturburată a vieții viitoare.

Roadă Spiritului este iubirea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, inima bună, credința, blîndețea, înfrinarea. Aceste roade nu vor pieri niciodată, ci vor aduce, după felul lor, un îmbelșugat seceriș pentru viața veșnică.

Prezența lui Hristos în inimă face să strălucească fețele aceluia, care îl iubesc și păzesc poruncile Lui. Adevărul e scris pe față. Pe față se vede pacea cea dulce a cerului, și tot pe ea se poate citi amabilitatea devenită un obicei, și care e mai mult decît o iubire omenească.

Aluatul adevărului produce o schimbare în toată ființa, înnobînd ce e josnic, îndulcind ce e aspru, și schimbînd egoismul în generozitate. Prin el, cel mînjit se curățește, fiind spălat în sîngele Mielului. Prin puterea sa dătătoare de viață, tot spiritul, tot sufletul și toată puterea, sînt aduse în armonie cu viața divină. Credinciosul, cu firea sa omenească, devine părtaș de fire dumnezeiască. O dată ce aceste schimbări au avut loc, îngerii izbucnesc în cîntece de laudă, și Dumnezeu împreună cu Hristos Se bucură de sufletele făcute astfel iarăși după chipul și asemănarea lui Dumnezeu.

HRISTOS, PUTEREA SCHIMBĂTOARE DE VIAȚĂ

Nimeni să nu se măgulească vreodată cu părerea, că păcatele cultivate un timp cu plăcere pot să fie lăsate ușor mai tîrziu, cînd vor sau încetul cu încetul. Lucrurile nu stau astfel. Orice păcat nutrit

de cineva, slăbește caracterul și întărește deprinderea; iar urmarea este decăderea fizică, mintală și morală. Poate vă pare rău de relele săvîrșite și poate că puneți piciorul pe drumul cel drept; dar îndrumarea dată minții voastre și prietenia cu păcatul vă va face să vă fie greu a deosebi între bine și rău. Prin relele deprinderi formate, Satan vă va ataca mereu, mereu.

Cînd ne supunem lui Hristos inima noastră se unește cu inima Lui, voința noastră se cufundă în voința Lui, mintea noastră se face una cu mintea Lui, cugetele noastre sînt robite Lui; atunci noi trăim viața Lui. Aceasta însemnează a fi îmbrăcați cu haina dreptății Lui. Atunci, Domnul privește asupra noastră și vede, nu haina de frunze de smochin, ci propriul veșmînt al dreptății Sale, care este desăvîrșita ascultare față de Legea lui Dumnezeu.

Caracterul nostru se arată prin cele ce facem. Faptele arată, dacă avem o credință adevărată. Nu e de ajuns să credem teoria adevărului. Nu e de ajuns să mărturisim credința în Hristos și să ne înscriem numele în registrul comunității.

Oricare ar fi mărturisirea noastră, nu e de nici un folos, dacă nu Se dă pe față Hristos în noi, prin fapte ale dreptății.

Cel care se face părtaș de natura divină va fi în armonie cu marele model al dreptății lui Dumnezeu, care e sfînta Lui Lege. Cu aceasta măsoară Dumnezeu faptele oamenilor. Prin Lege va fi probat caracterul la judecată.

Domnul Hristos, nu ne-a spus că ajungerea desăvîrșirii ar fi un lucru ușor. Un caracter nobil și complet nu se dobîndește ca moștenire. Nici nu-l putem avea printr-o întîmplare. Un caracter nobil poate fi cîștigat numai prin silințe personale în puterea meritelor și harului lui Hristos. Dumnezeu dă talentele, puterile și mintea; noi for-

măm caracterul, și anume prin lupta contra înclinărilor moștenite. Trebuie să ne observăm și să ne criticăm pe noi înșine de aproape, și să nu îngăduim nici o trăsătură de caracter neîndreptată.

Să nu lăsăm ca măsura dreptății să se lase tot mai jos, în scopul de a o acomoda pornirilor noastre moștenite sau dobîndite, care tind spre nedreptate. Noi trebuie să recunoaștem că nedesăvîrșirea caracterului este un păcat. Toate calitățile unui caracter desăvîrșit se găsesc în Dumnezeu, care este desăvîrșirea abolută, și cel ce primește pe Hristos ca un Mintuitor personal, are cu atît mai mult posibilitatea de a poseda aceste calități.

UNA CU HRISTOS ÎN VIAȚĂ

În viața aceluia care au o solie așa de sfîntă și așa de solemnă cum avem noi de dus, nu trebuie să fim doar simple aparențe. Oamenii se poate să aibă daruri minunate, însușiri bune, calități alese, însă un defect sau un păcat îngăduit, se va dovedi pentru caracter ca și cariul care mînîncă scîndura corăbiei — aducător de dezastru și ruină totală.

Adevăratul creștin lucrează pentru Dumnezeu, nu din impuls, ci din principiu; nu o zi sau o lună, ci tot timpul vieții, iar faptele bune ale vieții sale nu vor fi rodul unor chinuri sau discipline forțate, ci rodul natural al unei inimi renăscute.

Viața noastră trebuie să devină una cu viața lui Hristos; neîncetat să primim de la El, împărtaşindu-ne cu El, pîinea vieții pogorîtă din cer, și să ne adăpăm dintr-o fîntînă veșnic proaspătă, din care ies mereu comori din belșug. Dacă ținem pe Domnul mereu înaintea noastră, făcînd ca inimile noastre să se înalțe în mulțumire și laude către El,

(continuare în pag. 16-a)

1 IUNIE

ZIUA COPILULUI

Primăvară!

Sub razele calde ale soarelui, bobocii încep să se deschidă, dând la iveală un parfum minunat, și flori ce încintă și în-seninează viața.

Copiii, această primăvară a omenirii, formează centrul atenției și interesului general. În familie, formează bobocul ce se deschide încet, plin de gingășie și frumusețe. În jurul lor se cimentează trăinicia căminului; copilul, zîmbetul lui candid și plin de farmec, constituie comoara familiei.

În inima oricărui om cîstit, dragostea pentru copiii săi se împletește în mod indisolubil cu grija pentru apărarea și întărirea păcii. Atenția ce trebuie dată copilului, poate fi înfăptuită atîta timp cît norii distrugerii și ai morții nu acoperă albastrul de azur al omenirii. De aceea, astăzi, cînd această problemă ocupă un loc atît de important în preocuparea popoarelor, tradiționala zi internațională a copilului, pe care o sărbătorim astăzi, constituie cu atît mai mult, o zi a luptei pentru pace. Problema nr. 1 pe agenda tuturor discuțiilor

din lumea întreagă trebuie să fie PACEA. Ea este garanția că zîmbetul nevinovat al pruncului de la sînul mamei nu va fi pulverizat de exploziile atomice, ea este cheazășia progresului și fericirii umane.

Cu această ocazie ne aducem aminte de lupta susținută dusă în decursul anilor pentru crearea unor perspective mai luminoase pentru viața fericită a copiilor și a mamelor. Pe vremuri, zeci de mii de copii mureau anual. Astăzi, ocrotirea mamei și a copilului este politică de stat. La dispoziția lor, se află rețeaua mereu în creștere a maternităților, creșelor și ajutorului medical.

Prin anii 1932—33, mai bine de jumătate din copiii de școală rămîneau în afara școlii. În anii regimului nostru de democrație populară s-au construit pentru ei mii de școli noi. În lume, arată o statistică a U.N.E.S.C.O., sînt 250.000.000 de copii care nu merg la școală.

Copiii noștri își trăiesc din plin copilăria, ziua lor de mîine, ziua de mîine a întregului nostru popor o naște ziua de

azi a transformărilor uriașe, înscrise pe răbojul construcțiilor socialiste. Pînă în 1961—1963 nu va mai exista în țara noastră copil care să nu meargă la școala de 7 ani, și se face tot în acest timp, trecerea treptată la învățămîntul general de 8 ani. Se vor construi circa 11.000 noi săli de clasă la sate, și 4.000 în orașe și centre muncitorești.

Ce perspective înscrise se deschid în fața copiilor patriei noastre în anii ce vin.

Nobila țintă a educării unui om nou merită toate eforturile.

„Învață pe copil calea pe care trebuie să meargă, și cînd va fi mare nu se va abate de la ea“. Să ne facem cu iubire și rîvnă datoria noastră, și răsplata nu va înceta să se arate. Vom fi însutit răsplătiți.

Copiii de pretutindeni, ca și părinții lor, au nevoie de liniște, de pace.

Fie ca această aniversare să unească inimile noastre în vederea înfăptuirii dezideratului unanim — PACEA.

REDACȚIA

SIMON PETRU

În Sfânta Scriptură găsim un exemplu izbitor al puterii transformatoare a harului răscumpărător, acela al lui Simon Petru. Fără îndoială, mulți dintre cei ce urmau pe Domnul Isus credeau că El nu Se gândise bine și că făcuse o alegere neînțeleaptă atunci când alesese pe Petru între cei doisprezece. Poate că și noi, dacă am fi putut vedea înfățișarea și comportarea lui Petru printre ceilalți pescari, în ziua când Isus l-a chemat de la bărcile de pescuit, am fi fost de aceeași părere. Era socotit printre „oamenii neînvațați și de rînd” ai zilelor acelora.

Impulsiile sale naturale și dispoziția sa nu arătau nicicum că el ar fi putut conta vreodată ca vreun om de folos în lucrarea Mîntuitorului Isus.

„Petru vorbea totdeauna fără să cugete; din porneala clipei. Era totdeauna gata să îndrepte pe alții, să-și spună părerea chiar înainte de a-și da seama de sine, sau de ceea ce ar fi avut să spună. Era pornit, increzut, îngîmfat...”

Și cu toate acestea, Petru era foarte zelos în convingerile sale. Când Isus i-a spus că în încercarea ce urma să vină, El va tăgădui, Petru a protestat cu tărie. Alții, poate o vor face, dar el, niciodată! Era foarte increzut și își punea foarte mult încrederea în demnitatea și statornicia sa. În noaptea aceea, când Domnul fu prins Petru a demonstrat marele său curaj și credincioșia sa trăgînd sabia! Dar mai tîrziu, în aceeași noapte, Petru uită toate promisiunile sale de credincioșie, tăgădui pe Domnul său și se jură și blestemă după obiceiul pescarilor de pe malul mării.

„Cînd Petru spunea că va urma pe Domnul său pretutindeni, așa și gîndea să facă; dar el nu se cunoștea. În ascunzișurile inimii lui erau elemente de răutate pe care împrejurările urmau să le cheme la viață. Dacă el nu-și da seama de primejdia în care se afla, lucrurile acestea puteau să-l aducă la ruină veșnică. Mîntuitorul a văzut în el o iubire de sine și o mulțumire care urmau să copleșească pînă și iubirea lui pentru Hristos. În viața lui se descoperise multă slăbiciune, multe păcate încă vii, un duh de nepăsare, un temperament nesfințit și o necugetată azvîlire

în gura ispitei. Avertizamentele solemne ale lui Hristos erau o invitație la cercetarea inimii. Petru avea nevoie să se îndoiască de sine și să aibă mai multă încredere în Hristos. Dacă ar fi primit avertizamentul cu umilință, ar fi rugat pe Păstorul turmei să-și apere oaia. Cînd era gata să se înece, pe Marea Galileii el strigase: Doamne, scapă-mă! Atunci Domnul Își întinse mîna ca să apuce mîna lui. Tot așa și acum, dacă ar fi rugat pe Isus: Scapă-mă pe mine însumi! El l-ar fi ajutat. Dar Petru își dădea seama că e pus la îndoială cuvîntul lui, și lucrul acesta era prea dureros pentru el. El s-a simțit jignit, și de aceea s-a încăpățînat și mai mult în încrederea sa în sine.”

Ne punem întrebarea: Care să fie cauza acestor greșeli repetate ale lui Petru? Desigur să intențiile sale erau bune și fără îndoială că el nădăjduia să facă iarăși mai bine. Sinceritatea însă, deși este avută în vedere de Domnul, nu scuză păcatul. Niciodată n-ar trebui adusă ca justificare pentru greșelile noastre, dar totdeauna ne poate ajuta să nu ne descurajăm.

Dar a intervenit o schimbare minunată în inima acestui pescar-ucenic. Nu isprăvisese blestemele, și jurămintele sale mincinoase încă se găseau pe buzele sale, cînd Petru și-a aruncat privirile și a văzut pe Isus privindu-l cu o expresie de îndurerare și dezamăgire.

„Vederea acelei fețe palide și suferinde, buzele tremurătoare, privirea aceea plină de milă și de iertare, i-au străbătut inima ca o săgeată. Conștiința lui s-a trezit. Memoria a început să lucreze, Petru și-a reamintit făgăduința dată cu cîteva ore mai înainte... Cu puțin mai înainte Petru declarase că nu cunoaște pe Isus; dar acum își dădu seama cu amară durere, cît de bine îl cunoștea Domnul său, și cît de bine îi citise inima, a cărei falsitate nici el n-o cunoștea. A cugetat plin de scîrbă la nerecunoștința sa, la fățăriia sa, și la jurămintele sale mincinoase. Mai privi o dată la Învățătorul său... Nemaifiind în stare să sufere această priveliște, cu inima zdrobită se îndepărtă repede din sală. Alergă tot mai departe în singurătate și întuneric, fără să știe

și fără să întrebe încotro. În cele din urmă se trezi în Ghetsemani. Cele petrecute cu câteva ore mai înainte îi reveniră cu putere în minte. În același loc unde Isus își revărsase sufletul în chin de moarte, Petru căzu pe fața sa și dorea să moară“.

„Cît a rămas el în teribila agonie a condamnării, rugîndu-se pentru iertare și pentru biruință asupra slăbiciunilor cărnii, nu știm, dar știm că după aceea, Petru a fost un alt om. Cînd, după înviere, Petru fu întrebat de Domnul dacă Îl iubește mai mult decît ceilalți ucenici, nimeni n-a mai auzit pretențiile sale făloase de mai înainte. Nu mai era nici o manifestare din vechea sa mîndrie și încredere în sine. În umilință și cu inima strînsă de teamă, ca un cîpilaș, el răspunse: „Doamne, Tu știi că Te iubesc“.

„Adesea se naște întrebarea: Dece sînt atît de mulți care pretind că ei cred Cuvîntul lui Dumnezeu, și în care nu se vede totuși nici o schimbare?“

La mijloc este aceeași mîndrie sensibilă, aceeași supunere față de înclinațiile naturale, aceeași perversitate a caracterului, ca și cînd adevărul le-ar fi cu totul necunoscut.

Primul loc în care îl găsim pe Petru după înălțarea lui Hristos, este o adunare de rugăciune. Atunci el a luat parte împreună cu alții la botezul cu Duhul Sfînt și a fost principalul vorbitor din ziua de Rusalii.

Mulți privesc la această zi a revărsării Duhului Sfînt ca la ziua în care s-a produs marea schimbare a lui Petru. Dar schimbarea lui Petru a început în Ghetsemani, atunci cînd el a plîns din inimă pentru păcatele sale, cînd mîndria inimii sale firești a fost zdrobită. Și ceea ce a avut loc în ziua de Rusalii, nu a fost decît răspunsul lui Dumnezeu la pocăința și consacrarea de mai înainte a lui Petru.

Mulți în zilele noastre, fac cu privire la ei aceeași greșeală. Ei privesc la ziua revărsării ploii tîrzii a Duhului Sfînt, ca la ziua cea din urmă a slăbiciunilor firești ce îi înfrîng aproape zilnic. Ei cred că minunea neimpli-

nită a schimbării caracterului lor va fi săvîrșită dintr-o dată, atunci. Dar cei ce nu-și îndreptează la timp această vedere greșită, vor avea dureroasa surpriză să constate că s-au înșelat.

Îndată după ziua de Rusalii vedem pe Petru vindecînd pe un om slăbănog la poarta Templului. Apoi îl vedem stînd plin de curaj în fața acelorași persoane care judecaseră pe Domnul în timp ce el însuși Îl tăgădui. Mai tîrziu îl găsim chemînd la viață pe Tabita și făcînd multe minuni. El fusese născut din Duhul“, și apoi „umplut cu Duhul“ și aceasta făcuse din pescarul cel nepromițător de odinioară, un ucenic ales. Cu el se împlinise făgăduința: „Duhul Domnului va veni asupra ta și vei fi schimbat într-un alt om“. 1 Samuel 10, 6.

În anii de mai tîrziu unele din cele mai frumoase perle ale inspirației ne-au venit prin pana lui Petru, așa cum pot fi găsite în cele două epistole ale sale. Aici el dezvăluie secretul cel mare al biruinței sale în următoarele cuvinte:

„Binecuvîntat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care după îndurarea Sa cea mare, ne-a născut din nou prin învierea lui Isus Hristos din morți, la o nădejde vie și la o moștenire nestrîcioasă și neîntinată și care nu se poate vesteji, păstrată în ceruri pentru voi, care sînteți păziți de puterea lui Dumnezeu, prin credință“. 2 Petru 1, 3—6.

Dacă esti „în credință“, de mai mulți ani, sau „în lucrare“ de multă vreme, și dacă te afli trăind încă în viața cea de înfrîngeri, manifestînd adesea un temperament nesfințit, spunînd cuvinte care sînt tăioase și pătimase, nu vei putea, în timp ce trăiești o astfel de viață, să fii ceea ce pretinzi a fi. O! să mergem împreună în Ghetsemani, adică în locul tainic al rugăciunii și cîinții, și acolo să fim „născuți din Duhul“, „umpluți cu Duhul“ și „pre-făcuți într-alți oameni“. Privind la Domnul Isus, noi, ca și Petru, vom putea fi „păstrați de puterea lui Dumnezeu“.

TITU CAZAN

PLINI DE MULȚUMIRE ȘI BUCURIE

A dresându-se Corintenilor, apostolul Pavel îi îndemna prin următoarele sfaturi: „Voi sfințeți arătați ca fiind epistola lui Hristos... cunoscută și citită de toți oamenii“. 2 Cor. 3, 3, 2. Adevărații creștini trebuie să reflecteze lumina pe care ei o primesc de la Hristos. Viața, faptele și umblarea lor trebuie să fie în deplin acord cu mărturisirea lor de credință.

Dacă noi reprezentăm pe Hristos, atunci trebuie să facem ca serviciul Său să fie plăcut și atrăgător, făcut cu voie bună și bucurie sfântă. Creștinii care adună întunecime și tristețe în sufletele și pe fețele lor, ei dau altora idei greșite despre viața creștină.

Dar să ne aducem bine aminte. Nu am avut noi clipe neuite, când inimile noastre tresăltau de bucurie, răspunzând influenței Spiritului Sfânt al lui Dumnezeu? Uitându-ne înapoi la experiențele trecutului, nu găsim și multe lucruri plăcute? Nu apar făgăduințele lui Dumnezeu asemenea florilor plăcut mirositoare, crescând de-a lungul cărării vieții noastre? Nu voim noi să lăsăm ca frumusețea și dulceața lor să ne umple inimile cu bucurie și fericire?

Un cuvânt inspirat spune că singurul lucru care ar putea să ne dea de gândit, este acela că am ajunge să uităm drumul pe care ne-a condus Providența pînă în ceasul de față.

„Cînd îndoiala începe să ne stăpînească, atunci sîntem în situația de a ajunge lipsiți de călăuzirea Duhului Sfînt. Cum vede Tatăl nostru cel ceresc faptul că noi arătăm neîncredere nemărginitei Sale iubiri, iubire ce a dat pentru noi pe Fiul Său unul născut, ca prin El noi să avem viața veșnică?“

Apostolul scrie: „El, care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile?“ Rom. 8, 32. Și cu toate aceste asigurări, cît de mulți, chiar dacă nu o spun aceasta cu gura, o mărturisesc totuși cu faptele și cu simțămîntele inimilor lor cînd își zic: „Poate că Domnul nu a spus cuvintele acestea și pentru mine. Pe alții îi va fi iubind, cred, dar pe mine nu mă iubește“.

Ideile de îndoială fac rău chiar propriului nostru suflet, căci îndoiala cheamă ispita.

Putem face foarte mult pentru înveselirea și înseninarea vieții altora și putem susține

eforturile lor prin cuvinte dătătoare de nădejde și de sfîntă încurajare. În felul acesta lumina lui Hristos pornind din noi, va lumina și pe alții. „Nimeni din noi nu trăiește numai pentru sine“. Rom. 14, 7.

Mulți cred că Domnul ar fi fost lipsit de căldură și de seninătate, sau că ar fi fost încruntat, aspru și mereu trist. În multe cazuri toată viața creștină a acestora este influențată de asemenea vederi întunecate.

„Stă scris de multe ori că Isus a plîns; dar nu se spune că El ar fi rîs cîndva. Mîntuitorul a fost într-adevăr omul durerilor și cunoscut cu păsuri. Inima Sa era deschisă pentru toate durerile și grijile noastre. Dar, deși Domnul ducea o viață de jertfire de sine, umbrită neplăcut de griji și suferințe, spiritul Său nu era niciodată abătut sau deprimat. Fața Sa nu arăta expresia suferinței și amărăciunii, ci expresia păcii și a seninătății. Inima Sa era cu adevărat izvorul vieții; și ori unde venea, Isus aducea acolo repausul și pacea, bucuria și fericirea.“

„Mîntuitorul era de o adîncă și sfîntă seriozitate, dar niciodată întunecat sau cîrtitor. Viața celor care vor să imite pe Domnul, va fi plină de planuri serioase; ei vor înțelege adîncă însemnătate a răspunderii personale. Ușurătatea va dispărea cu totul. Religia lui Hristos revarsă pacea ca un fluviu. Ea nu stinge lumina bucuriei; ea nu scade amabilitatea și nu întunecă surîsul vioi, plin de lumina bucuriei curate. Hristos nu a venit să fie servit, ci ca să servească; și, dacă iubirea Lui domnește în inimile noastre, atunci noi vom urma exemplul Său.

Dacă noi în mintea noastră punem înaintea tot faptele rele și nedrepte ale altora, ne va fi imposibil să-i iubim așa cum ne-a iubit Hristos pe noi. Dar, dacă cugetele noastre se ocupă cu minunata iubire și milă a lui Hristos, pentru noi toți, atunci tot același spirit îl vom da și noi pe față către alții. Noi trebuie să ne iubim și să ne respectăm unii pe alții. Trebuie să cultivăm umilința, cît și o răbdătoare delicateță cu greșelile altora. Aceasta va distruge în noi orice egoism strîmt și ne face să căpătăm o inimă largă și iubitoare.

Sînt mulți aceia care deși sînt zilnic înconjurați de dovezile iubirii lui Dumnezeu și zilnic se bucură de darurile providenței Sale, ei nu iau seama la toate acestea. Mintea lor se ocupă continuu cu lucrurile neplăcute, de care se tem că li s-ar putea întîmpla; sau cu oarecare greutăți, care deși foarte mici, oboresc ochii lor ca să nu mai vadă mulțimea lucrurilor pentru care ar trebui să fie adînc mulțumitori lui Dumnezeu.

În predica de pe munte Isus a spus ucenicilor Săi cuvinte prețioase prin care le-a arătat că ei trebuie să se încreadă în Dumnezeu.

Aceste învățături sfinte și sfaturi prețioase aveau de scop să încurajeze pe fiecare dintre copiii lui Dumnezeu din toate neamurile; și ne sînt date și nouă, celor de azi spre învățatură și îmbărbătare. Marele nostru Dumnezeu îngrijește de toate viețuitoarele, deschizînd mîna Sa plină de binecuvîntări și săturînd dorința a tot ce este viu. Trebuie să înțelegem că, chiar dacă bunul Dumnezeu îngrijește de păsări, El nu le dă hrana direct în cioc, ci ele se străduiesc să adune grăunțele de acolo de unde sînt împrăștiate. Ele singure trebuie să adune materialul cu care construiesc cuibul lor, și se îngrijesc de hrana pușorilor lor. Omul, creat după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, inzestrat cu înțelepciune și judecată, nu este el mai de preț decît păsările cerului? Nu va îngriji El de toate nevoile noastre?

Este adevărat că noi trebuie să depunem eforturi oșobitoare și neîntreprupte în lucrările noastre ce le avem de adus la îndeplinire, dar noi credem că Dumnezeu, ca un Părinte bun, ne păstrează viața, ne dă sănătate în corpurile noastre și ne face să ne bucurăm de toate făgăduințele Sale și de lucrul mîinilor noastre. În epistola sa către Filipeni, apostolul Pavel îndemna pe credincioși: „Încolo frații mei, bucurați-vă în Domnul. Mie nu-mi este greu să vă scriu aceleași lucruri, iar vouă vă este de folos“. Filip. 3, 1.

Isus Hristos a îndreptat atenția ucenicilor Săi spre florile cîmpului care cresc într-o bogată varietate de nuanțe și culori, care de care mai frumoase, mai parfumate și mai atrăgătoare. Tatăl nostru din ceruri, le-a îmbrăcat în minunata lor podoabă, ca expresie a iubirii Sale pentru noi oamenii. Domnul Isus zice: „Uitați-vă cu băgare de seamă cum cresc crinii de pe cîmp“. Simpla frumusețe a acestor flori naturale întrece cu mult toată splendoarea îmbrăcăminții lui Solomon. Această învățatură este o muștrare la adresa noastră

față de îndoielile, teama și grijile de care se lasă cuprinsă ființa noastră.

Toate acestea vin asupra lor pentru că îi conduce Dumnezeu. Încercările și piedicile sînt metodele de disciplină alese de Domnul și condițiile hotărîte de El pentru succes. El, care citește în inimile oamenilor, cunoaște mai bine caracterul lor decît se cuosc e înșiși. El vede că unii au puteri și însușiri care, dacă sînt bine îndrumate, ar putea fi o binecuvîntare pentru alții. În providența Sa, El aduce aceste persoane în diferite poziții și împrejurări diferite, pentru ca ei să poată descoperi în caracterul lor defectele care au fost ascunse cunoașterii lor.

Dumnezeu dorește să vadă pe toți fiii și fiicele Sale fericiți și plini de pace și bucurie sfintă. Isus zice: „Pacea Mea v-o dau vouă... Să nu se tulbure inima voastră, nici să nu se înpăimînte“. „V-am spus aceste lucruri, pentru ca bucuria Mea să rămînă în voi, și bucuria voastră să fie deplină“. Ioan 14, 27; 15, 11.

Bucuria și fericirea căutată din motive egoiste, în afară de căile datoriei și ale muncii, este o bucurie nestatornică, întimplătoare, trecătoare; ea trece repede ca și un foc de paie, iar sufletul rămîne gol și trist. Adevărata fericire și bucurie a vieții o aflăm în lucrul încredințat nouă și în slujirea către Dumnezeu.

Să ne aducem mereu aminte de minunatele dovezi ale iubirii Domnului și de tot ce a făcut El pentru mîngierea noastră și pentru scăparea noastră din robia păcatului. Să păstrăm vii în amintirea noastră dovezile îndurării lui Dumnezeu, de cîte ori ne-a șters El lacrimile noastre, de cîte ori ne-a alinat suferințele și ne-a acoperit cu bogate binecuvîntări. Astfel făcînd, vom aduna putere pentru toate cîte ne mai stau în față de întîmpinat în viața noastră de peregrină.

M. MANEA

BETLEEM...

Umbrele nopții orientale căzură brusc peste întinderea nesfârșită a câmpiilor, dealurilor și munților Palestinei. Era noapte! Cerul era brăzdat de nori mici și rari, printre care stelele cu lumina lor palidă, spărgeau lintoliul ce acoperea pământul. Dintr-un colț de nor, luna arunca razele sale asupra orașului adormit. Pe ulițe, zidurile de piatră sau marmoră a caselor, păreau a fi oaze de lumină în deșertul întunecos ce predomina împrejurimile. De undeva, pe una din ulițele ce ducea spre grădinile naturale ale Măslinișului, urca plin de precauțiune un bătrîn. În răcoarea nopții el își stringea mai bine veșmintele largi și folosindu-se de umbra prelungită a zidurilor în bătaia lunii, acesta ajunse în grădinile muntelui Măslinilor. Acum putea să umble mai în voie. Grădina îi oferea un scut sigur de ochii tuturor. Spera să găsească pe cel ce-L căuta. Ochii se obișnuiră cu întunerecul și căuta plin de un interes crescînd. Deodată rămase locului ca țintuit. Lumina lunii pătrunzînd prin luminișul unui boschet, lumina o figură plină de blîndețe și expresivitate, care se pare că avea cunoștință de prezența Lui, și-l aștepta.

Se intimidă! Cuvintele se opriră în pragul inimii. Se apropie automat dînd la o parte frunzișul boschetului și iată-l înaintea aceluia pe care-L căuta în acea noapte. Astfel a ajuns să stea în acea clipă de noapte față în față Isus și Nicodem. Cu inima și cu preocuparea sufletului său, Nicodem, acest fruntaș al Iudeilor și membru de seamă al Sinedriului, îl căuta de mult pe Isus. Dar acum, folosind manta noapții care-l despărțea de

ochii scrutători ai Fariseilor, porni și ajunse înaintea lui Isus.

Și-n acea noapte, în timpul conversației pe care acesta a avut-o cu Isus, Mîntuitorul a prezentat adevărurile fundamentale ale Creștinismului, care în liniștea neturburată a nopții, sunau mai puternic, mai imperios mai divin. De aici, s-a deschis tuturor celor ce cred, un izvor bogat de cercetare și putere. Acum în citeva cuvinte profunde, Mîntuitorul concretiză întregul plan de Mintuire. El dorea ca eruditul Fariseu să înțeleagă ceea ce mai marii iudeilor refuzau a înțelege. El voia să-l

numai de susurul molcom al izvoarelor ce abunda pe coastele Măslinișului, Mîntuitorul spuse: „Fiindcă atît de mult a iubit Dumnezeu lumea CĂ A DAT PE SINGURUL LUI FIU!”

De la prima filă a Cuvîntului Scripturii și pînă la ultima ei filă, iubirea lui Dumnezeu apare asemenea unui fir de argint bătut într-o țesătură. Aceasta, pentru a prilejui ocazia ca cei doritori să cunoască lungimea, înălțimea și lărgimea iubirii lui Dumnezeu, manifestată în dăruirea supremă.

Raportul Scripturii ne înfățișează pe Dumnezeu a fi ma-

facă să înțeleagă iubirea cea mare a lui Dumnezeu. În liniștea nopții, turburată poate

rele „EU SÎNT” — Ex. 3, 14 p.p. ne spune că Dumnezeu este Duș — Ioan 4, 24, că

„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul lui Fiu...” — Ioan 3,16 p.p.

GOLGOTA...!

DUMNEZEU ESTE LUMINA. 1 Ioan 4, 15. Dar ceea ce încoronează toate declarațiile de până acum, este faptul că „DUMNEZEU ESTE IUBIRE” 1 Ioan 4, 48.

Un comentator al Evangheliei lui Ioan spune că aceasta

Dumnezeu este Tată, adică IUBIRE.

IUBIREA, spunea un gânditor, este însăși Dumnezeu. IUBIREA este esența și natura Sa, așa că tot ceea ce intenționează și plănuiește a face Dumnezeu, intenționează și

însemnează „inițierea pământului în cele mai secrete taine ale cerului”. Din veșnicie,

plănuiește... IUBIREA LUI. IUBIREA este principiul călăuzitor în toate acțiunile Sale.

Este suprema legătură între El și toate ființele create de El. Dacă întreaga divinitate se poate exprima printr-un singur cuvânt, atunci acel cuvânt este — IUBIRE.

Iar pentru că în adevăr, Dumnezeu este iubire, El a luat asupra-și trupul nostru de carne și a fost făcut „asemenea oamenilor” — Filip. 2, 7.

La timpul potrivit, sau așa cum foarte plastic înfățișează Cuvântul Inspirat acest moment, ca și stelele în vastul circuit al drumului rînduit lor, planurile lui Dumnezeu nu cunosc nici grabă și nici întârziere. Când a venit împlinirea vremii Dumnezeu a trimis pe Fiul Său... „Gal. 4, 4. Când marele orologiu al vremii a arătat ceasul acela, Isus S-a născut în Betleem”.

În raport cu veșnicia, rămânerea Sa pe pământ nu a constituit decît o frîntură de timp, dar cită iubire s-a dat pe față. Prin Domnul Hristos, Dumnezeu a venit să împace lumea cu Sine. — 2 Cor. 5, 19. Pe tot parcursul drumului vieții Sale El a căutat și S-a străduit să convingă pe toți de iubirea lui inepuizabilă și neprefăcută. Și-n noaptea convorbirii cu Nicodim, Mîntuitorul sublinie acest lucru. Din inima Sa iubirea se revărsa asemeni unui riu, manifestată prin fapte de bunătate și cuvinte pline de gingășie. Asemeni Samariteanului din propria Sa parabolă, El a legat rănile celor năpăstuiți. El era cunoscut ca fiind prietenul celor săraci, celor bolnavi și a tuturor desmoșteniților soartei. El iubea pe cei mici, ca și pe bătrîni. El își manifestă iubirea Sa față de toți și oricine voia, se putea împărtăși de prietenia Lui.

Văzîndu-L cum plînge la mormîntul lui Lazăr, simțind împreună cu Marta și Maria, Fariseii exclamă: „Iată cît de mult L-a iubit...” — Ioan 11, 36.

Iubirea, a fost tema principală a învățaturii Sale. Ucenicii Săi trebuiau să iubească

nu numai pe prietenii lor, ci trebuiau să facă bine tuturor. Ca răspuns la întrebarea unui învățător al Legii, cu privire la cea mai mare poruncă, Domnul spuse că prima obligație era aceea de a iubi pe Dumnezeu din toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu toată puterea ta, iar pe aproapele tău ca pe tine însuși. — Luca 10, 27.

„Cine Mă iubește“, spunea Mântuitorul, „va fi iubit de Tatăl Meu, iar Eu îl voi iubi“. Ioan 14, 21.

„Tatăl însăși vă iubește“, a igura Mântuitorul pe cei ce-L urma, „pentru că voi M-ați iubit pe Mine“. — Ioan 16, 27.

El învăța pe credincioși să numească pe Dumnezeu „Tată“. Mulți nu s-au gândit la Dumnezeu pînă atunci, considerîndu-L ca Tată. Și iată că Mîntuitorul schimbă dintr-o dată întreaga concepție despre Dumnezeu Tatăl. De atunci, credincioșii, urmau să se roage „Tatăl nostru care ești în ceruri“. Cît de aproape și scump deveni El, ca un părinte bun și iubitor.

Mulți, spunea Mîntuitorul, sînt asemenea fiului rătăcitor, care mîndru și plin de el însuși, plecă departe, pentru a-și cheltui averea și energia. Dar iubirea lui Dumnezeu, ține totdeauna brațele deschise pentru a primi pe toți cei ce iau drumul spre casa părintească, unde îi așteaptă o inimă iubitoare și haina cea nouă a bucuriei și mîntuirii.

Iar pentru a încorona toate cele prezentate și trăite, pentru a descoperi într-o lumină nouă iubirea lui Dumnezeu, Mîntuitorul urcă sigur și hotărît drumul Golgotei și muri pe cruce, pentru a pecetlui astfel cu viața Sa, lucrarea planului de mîntuire.

Acolo, pe cruce, avînd asupra Lui natura divină și cea umană, ascultînd în toată viața Sa de pe pămînt de cerințele Legii lui Dumnezeu, El a constituit un sacrificiu complex și desăvîrșit pentru păcatele tuturor celor ce cred în jertfa Sa. „Căci, după cum prin ne-

ascultarea unui singur om, cei mulți au fost făcuți păcătoși, tot așa, prin ascultarea unui singur om, cei mulți vor fi făcuți neprihăniți“. — Rom. 5, 19.

Sacrificiul Său nu a fost în nici un caz și nici nu putea fi, un sacrificiu care să liniștească un Dumnezeu supărat; ci mai degrabă Dumnezeu S-a adus pe Sine jertfă căci: „Fiindcă atît de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică“. — Ioan 3, 16. Iar participarea dumnezeirii la realizarea planului de mîntuire, este descoperită în aceste minunate cuvinte: „cu cît mai mult sîngele lui Hristos, care, prin Duhul cel veșnic, S-a adus pe Sine însăși jertfă fără pată lui Dumnezeu, vă va curăți cugetul vostru de faptele moarte, ca să slujiți Dumnezeului celui viu! — Ebrei 9, 14.

Sacrificiul Domnului Hristos, a fost întrutotul nesilit. A fost de bună voie. Să nu uităm ce spunea chiar El în privința aceasta: „Pentru că nici Fiul Omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească și să-Și dea viața ca răscumpărare pentru mulți. — Mat. 20, 28.

Iar cu o altă ocazie adăuga: „Nimeni nu Mi-o ia cu sila, ci o dau Eu de la Mine. Am puterea s-o dau, și am puterea s-o iau iarăș: aceasta este porunca pe care am primit-o de la Tatăl Meu“. — Ioan 10, 18.

— „Care n-are nevoie, ca ceilalți mari preoți, să aducă jertfe în fiecare zi, întii pentru păcatele sale, și apoi pentru păcatele norodului, căci lucrul acesta l-a făcut odată pentru totdeauna, cînd S-a adus jertfă pe Sine însuși. — Ebrei 7, 27.

— Care S-a dat pe Sine însuși, ca preț de răscumpărare pentru toți: faptul acesta trebuie adevărat la vremea venită“. — 1 Tim. 2, 6.

— El S-a dat pe Sine însuși pentru păcatele noastre... după voia Dumnezeului nostru și Tatăl. — Gal. 1, 4.

Aceasta a fost în adevăr o iubire desăvîrșită manifestată printr-un act suprem de supunere, dîndu-și nesilit de nimeni viața, pentru ca alții să poată trăi.

Poate că niciodată nu vom înțelege pe deplin ce a costat pe Dumnezeu întruparea Fiului Său. Ce a însemnat pentru Fiul lui Dumnezeu a muri pentru răscumpărarea noastră, va rămîne poate pentru veșnicie o taină de nedezlegat. Betleem, Ghetsemani și Golgota, va constitui centrul meditației și studiului mîntuitorilor de-a lungul veșnicilor. „Ei cercetau să vadă ce vreme și ce împrejurări avea în vedere Duhul lui Hristos, care era în ei, cînd vestea mai dinainte patimile lui Hristos și slava de care aveau să fie urmate. Lor le-a fost descoperit că nu pentru ei înșiși, ci pentru voi spuneau ei aceste lucruri, pe care vi le-au vestit acum cei ce v-au propovăduit Evanghelia, prin Duhul Sfînt trimis din cer și în care chiar înăerii doresc să privească“. — 1 Petru 1, 11—12.

Fără îndoială că încercînd să înțelegem ceva din perfecțiunea absolută a caracterului lui Dumnezeu și consecvența Sa atitudine în fața păcatului, vom începe poate să înțelegem prețul pe care Fiul lui Dumnezeu L-a plătit pentru mîntuirea celui ce crede. Ca un Tată neprihănit și ca un Dumnezeu întru totul sfînt, El nu poate decît să aibă un dispreț etern față de păcat, față de ceea ce este rău. Iar atitudinea aceasta a Lui față de păcat este de neschimbat.

Și totuși Domnul Hristos luă asupra-Și păcatele noastre ale tuturor. Apostolul Pavel spune: Pe Cel ce n-a cunoscut nici un păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El“. — 2 Cor. 5, 21.

— Hristos ne-a răscumpărat din blestemul Legii, făcîndu-Se

blestem pentru noi, — fiindcă ese scris : „Blestemat e oricine este atirnat pe lemn“. — Galateni 3, 13.

— „Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărâdelegile noastre. Pedepsa, care ne dă pacea, a căzut peste El, și prin rănile Lui sîntem tămăduiți. Noi rătăceam cu toții ca niște oi, fiecare își vedea de drumul lui ; dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor. Cînd a fost chinuit și asuprit, n-a deschis gura deloc, ca un miel pe care-l duci la măcelărie, și ca o oaie mută înaintea celor ce o tund : n-a deschis gura. El a fost luat prin apăsare și judecată ; dar cine din cei de pe vremea Lui a crezut că El fusese șters de pe pămîntul celor vii și lovit de moarte pentru păcatele poporului m u ? Groapa Lui a fost pusă între cei răi, și mormîntul Lui la un loc cu cel bogat, măcar că nu săvîrșise nici o nelegiuire și nu se găsisse nici un vicleșug în gura Lui. Domnul a găsit cu cale să-L zdrobească prin suferință... Dar, după ce își va da viața ca jertfă pentru păcat, va vedea o sămînță de urmași, va trăi multe zile, și lucrarea Domnului va propăși în mîinile Lui. Va vedea rodul muncii sufletului Lui și se va înviora. Prin cunoștința Lui, Robul Meu cel neprihănit va pune pe mulți într-o stare după voia lui Dumnezeu, și va lua asupra Lui povara neleguirilor lor. De aceea li voi da partea Lui la un loc cu cei puternici, pentru că S-a dat pe Sine însuș la moarte, și a fost pus în numărul celor fărâdelege, pentru că a purtat păcatele multora și S-a rugat pentru cei vinovați“. — Isaia 53, 5—12.

Cîtă suferință a însemnat pentru Mîntuitorul nostru purtarea acestor păcate a tuturor timpurilor, nu vom ști niciodată. Dar un lucru trebuie să știm și anume că aceasta a făcut ca moartea Lui să fie cu totul deosebită de orice altă moarte ; care a făcut ca sacrificiul Său să fie unic.

Asupra Sa care a venit de la Dumnezeu, care era întru totul în armonie cu Tatăl Său cel Sfînt, a căzut îngrozitoarea pedeapsă a păcatului. Nu ne mirăm de ce iarăși și iarăși citim în Sf. Scriptură : „Ați fost răscumpărați cu un preț“. Și ce preț mare și scump !

„Căci știți că nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur, ați fost răscumpărați... ci cu singele scump al lui Hristos, Mielul fără cusur și fără prihană“. — 1 Petru 1, 18—19.

Numai iubirea divină a putut concepe un astfel de plan al mîntuirii, ca cel făcut, sau să îndure atît de mult ca să-l aducă la îndeplinire pînă la înfăptuirea lui, așa cum însăși Domnul Hristos ne-a spus : „Fiindcă atît de mult a iubit

Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară ci să aibă viața veșnică“. — Ioan 3, 16.

Străduindu-se să facă pe Efeseni să înțeleagă mărețea și divina natură a sacrificiului Domnului Hristos, Sf. Apostol Pavel spune : „El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe sine însuș făcîndu-Se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om. S-a smerit și S-a făcut ascultător pînă la moarte, și încă moarte de cruce“. — Filip, 2, 6—8.

Din slava cea mărețată a cerului, aici jos pe acest pămînt ; le pe tronul gloriei cerești, pe crucea rușinei și a ocarei ; le la plinătatea puterii, la o completă supunere, la strigătele de batjocură a celor ce-i cereau moartea și la biciul roman.

În fața înțel gerii acestui sacrificiu apostolul Pavel izbucni și spuse : „Mulțumiri fie duse lui Dumnezeu pentru darul Lui nespuse de mare !“ — 2 Cor. 9, 15.

„Și după cum a înălțat Moise șarpele în pustie, tot așa trebuie să fie înălțat și Fiul omului pentru ca oricine crede în El să nu piară. ci să aibă viața veșnică“. În noaptea convorbirii cu Nicodem, Mîntuitorul arată acestui sincer Fariseu drumul iubirii cerești. Să privim și noi la acest drum. Isus atîrînd pe cruce. Iată pe Fiul lui Dumnezeu murind pentru cei ce au păcătuit. Iată-L pe cel în care este concentrat tot adevărul, murind pentru cei păcătoși. Iată pe Cel care este izvorul vieții, dîndu-Se pe sine pentru cei morți în păcatele lor. Iubirea era supusă suferinței ; iubirea era crucificată pe cruce, iubirea murind, pentru ca cei lipsiți de iubire, și nerecunoștință, să poată fi salvați...

Zorii dimineții începură să alunge umbrele nopții. Pe măsliniș, Isus și Nicodem se

despărteau după o noapte plină de o rodnică convorbire. Roua cerului prinsă-n părul ce se revârsa pe umeri, arunca rubini în razele soarelui și părea că aureolează fruntea bătrînului învățat, în timp ce acesta cufundat în sine, cobora fără

nici un fel de precauțiune panta măslinișului, pătrunzînd în oraș. Dezvăluirea iubirii celei mari a Mintuitorului dezlegă multe din enigmele și îndoielile lui. În timp ce tumultul zilei începea să prindă viață, în sufletul său se cristaliză un

adevăr pe care involuntar, buzele sale începură să-l spună : „Fiindcă atît de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viață veșnică“.

D. POPA

VIATA ȘI FAPTELE NOASTRE

(urmare din pag. 6-a)

atunci vom simți o continuă reînvioreare în viața noastră de credință. Rugăciunile noastre vor lua forma unor convorbiri cu Dumnezeu, așa cum vorbim cu un prieten. El ne va spune nouă personal tainele Lui. Adesea inimile noastre vor arde în noi, cînd El Se apropie tot mai mult să stea în legătură cu noi, cum a făcut cu Enoh. Cînd cu adevărat creștinul ajunge la această experiență, atunci se vede în viața lui o nobleță, o modestie, o blîndețe, o umilință și o simplitate, ce arată tuturor că el a fost cu Isus și a învățat de la El.

În cei care o posedă, credința lui Hristos se va descoperi ca un principiu dătător de viață, pătrunzător, și ca o forță vie, lucrătoare și spirituală. El va da pe față vioi-

ciunea, puterea și bucuria unei continue tinereți.

Dacă medităm asupra vieții lui Hristos și asupra caracterului misiunii Sale, raze de lumină vor străluci și mai scinteiilor, la fiecare străduință de a descoperi adevărul prin viața noastră, prin faptele noastre de fiecare zi.

A învăța de la Hristos, însemnează a primi harul Lui, care este caracterul Lui. Dar aceia, care nu apreciază și nu folosesc ocaziile prețioase și influențele scumpe, ce li se oferă pe pămînt, nu sînt pregătiți, pentru a lua parte la curata servire a lui Dumnezeu în ceruri. Caracterul lor nu este modelat după chipul lui Dumnezeu, descoperit prin Hristos. Prin neglijența lor, ei au săpat o prăpastie, peste care nu se poate trece. Între

ei și între cei drepti rămîne veșnic prăpastia aceasta.

Dumnezeu cere de la copiii Săi un caracter desăvîrșit. Legea Lui este copia caracterului Său și este adevărata normă pentru fiecare caracter. Modelul acesta dumnezeesc este prezentat tuturor, pentru ca să nu fie nici o greșeală de înțelegere în ce pr'vește felul de oameni, din care dorește El să alcătuiască împărăția Sa. Viața lui Hristos pe pămînt a fost expresie desăvîrșită a Legii lui Dumnezeu, și cînd aceia, care pretind că sînt copii ai lui Dumnezeu, devin asemenea în caracter lui Hristos, ei vor fi ascultători față de poruncile lui Dumnezeu. Atunci Domnul poate să-i primească în numărul celor care vor compune familia cerească.

I. DĂNETIU

1 MAI

ZIUA INTERNAȚIONALĂ A MUNCII

Au trecut aproape trei sferturi de veac de la prima sărbătorire a zilei de 1 Mai.

Multe decenii la rând, oamenii muncii au manifestat în această zi pentru a-și exprima solidaritatea și voința de a lupta pentru drepturile și libertățile ce li se cuveneau. Cu fiecare nou 1 Mai, bucuriei sărbătorii zilei muncii, s-a adăugat bucuria rezultatelor luptei și năzuințelor clasei celor mulți. 1 Mai 1918, aduce salutul primului stat care a pornit pe calea socialismului. 1 Mai 1945 aduce bucuria iminentei înfringeri a fascismului dezlănțuit al celui de-al doilea război mondial, care numai peste câteva zile va fi definitiv zdrobit. De atunci lanțurile împilării se rup rînd pe rînd — asemenea unor explozii în lanț — iar pe toate meridianele globului, negri, albi sau galbeni își văd speranțele împlinite. De atunci, noi și noi victorii se adaugă cu fiecare nouă sărbătoare a muncii.

În țara noastră, ziua de 1 Mai a fost întâmpinată de cei ce muncesc în condițiile puternicului avînt ce caracterizează întrecerea pentru îndeplinirea și depășirea planului de stat pe anul 1960, primul an al planului de șase ani. În aceste zile, peste orașele și satele întinsei noastre patrii îmbrăcată în straie de primăvară flutură steaguri, adie

parfumul acestui început de mai.

În adevăr, munca făcută cu drag, dă omului mulțumiri pe care trîndăvia nici nu le visează. Munca, spune un cugețator, este o forță și o taină, care face să crească spre cer sufletul în rugă și zidul în muncă voioasă.

De voioșia cu care împlinim munca noastră — fie ea manuală sau intelectuală, de bucuria pe care ea o aduce celor din jurul nostru, e legată bucuria și binecuvîntarea noastră.

Munca este un drept și o datorie de onoare pentru oricine, o școală a virtuții și deci — este o binecuvîntare. Toate realizările la care a ajuns omenirea astăzi — pe tărîm cultural, economic și social — sînt rezultatele unei munci sîrguicioase. Tot ce este măreț și grandios în lume, este rezultatul muncii, iar civilizația este produsul ei. Prin muncă se ridică oamenii și popoarele la bunăstare, la civilizație și cultură.

Cu această ocazie a sărbătoririi zilei de 1 Mai 1960, cînd popoarele lumii întâmpină această sărbătoare cu bucurie, noi îndemnăm pe toți credincioșii Cultului Adventist de Ziua a Șaptea, ca fiecare la locul lui de muncă să se străduiască în munca sa.

C. ADV.

Cugetări...

despre muncă

...Munca singură sau unită cu alte virtuți, asigură demnitatea omului. (Shakespeare).

...Să sacrificăm totul pentru o lucrare a cărei importanță îndreptățește un asemenea sacrificiu. (Goethe).

...Pentru fiecare bărbat care nu muncește sau pentru fiecare femeie care se dedă leneviei, este cineva care suferă de foame.

...Leneșul poate să nu vadă în muncă decît o pedeapsă, dar omul înțelept va vedea în ea o binecuvîntare.

...În viață nimic nu aduce roade mai plăcute, decît ceea ce ai făcut cu truda sufletului și cu munca brațelor.

...Bucuria creației, răsplătește din belșug toate ostenele muncii (S. Smiles).

...Unul din cele mai sigure scuturi de apărare împotriva răului este lucrarea folositoare, în timp ce trîndăvia este unul din cele mai mari blesteme, deoarece vițniul, desfrînarea și sărăcia merg pe calea trîndăviei. (E. G. White).

...Pentru ca să se păstreze cumpăna puterilor minții, trebuie să se îmbine lucrarea fizică înțelept plănuită cu munca intelectuală, pentru ca astfel să aibă loc o creștere armonioasă a tuturor puterilor (E. G. White).

...Munca este una din condițiile de căpetenie ale fericirii.

...Legea muncii se găsește scrisă în toate amănuntele alcătuirii omului; în carnea și în mușchii mădurelor lui, în mecanismul mîinilor, în fibrele nervilor în lobii creierului și al unei armonioase activități a tuturor acestor părți.

...Onoarea întovărășește orice muncă cinstită.

...Acei care totdeauna lucrează, care își fac cu plăcere datoriile lor zilnice, sînt membri folositori societății. (E. G. White).

REDAȚIA

A SEMENEA VAMEȘULUI

Cum poate să fie cineva drept înaintea lui Dumnezeu? Cum poate păcătosul să se îndrepteze? Numai prin Hristos putem fi aduși în armonie cu Dumnezeu și cu sfințenia Lui. Cum putem noi însă ajunge la Hristos? Răspunsul l-a dat Petru, zicînd: „Pocăiți-vă dar, și întoarceți-vă la Dumnezeu, pentru ca să vi se șteargă păcatele“. Fapte 2, 37; 3, 19.

Pocăința însemnează o adîncă părere de rău de păcatele săvîrșite, și o continuă ferire de a le mai face. Noi nu vom renunța de tot la păcate, pînă ce nu vom ajunge să simțim păcătoșenia lor și să ne scîrbim în totul de ele; pînă ce nu ne vom întoarce de la ele cu inima, pînă atunci nu se va produce adevărata schimbare în viața noastră.

Sînt mulți care înțeleg greșit adevărata pocăință. Multora le pare rău că au păcătuit, ba chiar se îndreptează în aparență, pentru că se tem de pedeapsa anunțată asupra păcatelor. Aceasta însă nu este pocăință în înțelesul biblic. Aceștia deplîng suferințele așteptate, iar nu păcatul însuși.

Astfel plîngea Esau, văzînd că a pierdut pentru totdeauna dreptul de întîi născut. Balaam, de asemenea, înfricoșat de ingerul care stătea în cale-i cu sabia amenințătoare, recunoscuse păcatul său, de teama de a nu-și pierde viața. Nu vedem însă la el o adevărată părere de rău de păcat, nici întoarce-

rea de la cele plănuite și nici groază și scîrbă de răutate.

Faraon de asemenea recunoștea păcatele sale, numai ca să scape de continuarea suferințelor; dar relua poziția de mai înainte, de îndată ce plîngile încetau. Toți aceștia deplîngeau urmările păcatului, dar nu păcatul însuși.

Cînd însă inima se supune influenței și Spiritului lui Dumnezeu, atunci conștiința se deșteaptă, iar păcătosul ajunge să înțeleagă treptat cuprinsul și sfințenia Legii lui Dumnezeu, care este temelie stăpînirii Sale în cer și pe pămînt. „Lumina care luminează pe orice om venind în lume“ (Ioan 1, 9), iluminează acum și cele mai ascunse cute ale inimii, iar lucrurile tînuite ale întunericului sînt scoase la iveală. Convingerea pune stăpînire pe minte și pe inimă. Păcătosul înțelege acum dreptatea lui Dumnezeu și își dă bine seama de propria sa păcătoșenie și întinare înaintea Cercetătorului inimilor. El vede însă și iubirea lui Dumnezeu, frumusețea sfințeniei, bucuria pricinuitoare de curățenie. El însuși dorește acum să fie curățit și să fie readus în legătură cu cerul.

Rugăciunea lui David, după căderea sa, ilustrează pentru noi toți adevărata căință pentru păcat. Căința lui era sinceră și adîncă. El n-a mai făcut nici o încercare de a-și mai micșora vina sa; în rugăciunea

lui nu se vede nici o dorință de a se sustrage de la pedeapsa cuvenită păcatului său. David vedea enormitatea fărădelegii sale, el vedea murdăria sufletului său; el simțea ură și scîrbă față de păcatul său. El nu se ruga numai să fie iertat, ci și ca inima sa să fie curățită. El dorea bucuria sfințeniei și a mîntuirii, spre a fi readus în armonie și îndeaproape legătură cu Dumnezeu.

Biblia nu spune nicăieri că păcătosul trebuie întîi să se pocăiască, și numai apoi va putea auzi chemarea Domnului. Puterea mîntuitoare a lui Hristos duce la adevărata pocăință. Apostolul Petru arată lămurit israeliților aceasta prin cuvintele: „Pe acest Isus, Dumnezeu L-a înălțat cu puterea Lui, și L-a făcut Domn și Mîntuitor, ca să dea lui Israel pocăința și iertarea păcatelor“. Fapte 5, 31. Noi nu putem veni la pocăință mai înainte ca Spiritul lui Hristos să fi deșteptat conștiința noastră; tot așa, fără Hristos nu putem obține iertarea de păcate.

Numai El este cel care poate sădi în inimile noastre dușmănie și scîrbă de păcat. Fiecare dorință după adevăr și curățenie, convingerea despre păcătoșenia propriei noastre persoane; toate acestea sînt dovezi evidente despre lucrarea Spiritului lui Hristos în inima noastră.

Isus a zis: „Și după ce voi fi înălțat de pe pămînt, voi atrage la Mine pe toți oamenii“. Ioan 12, 32. Hristos trebuie să Se descopere păcătosului ca Mîntuitor răstignit pentru păcatele lumii; și privind noi Mielul lui Dumnezeu pe crucea de pe Golgota, începe să ni se lămurească taina

mîntuirii, iar bunătatea lui Dumnezeu ne duce la pocăință. Murind pentru noi păcătoșii, Hristos dovedi o iubire nespuse de mare; iar cînd păcătosul ajunge de cunoaște iubirea aceasta atunci inima lui se înmoaie, mintea i se impresionează, iar în sufletul său se produce o mare durere și căință.

Cînd Hristos îi atrage să privească crucea Lui și să se uite la Cel rănit pentru fără-delegile noastre, atunci poruncile Legii lui Dumnezeu își recapătă puterea și însemnătatea lor asupra conștiinței. Stricăciunea vieții și păcatul adînc înrădăcinat în inimă ajunge să li se arate în toată uriciunea lor. Ei încep să înțeleagă dreptatea lui Hristos și să exclame: „Ce lucru grozav trebuie să fie păcatul, dacă a pricinuit aducerea unui sacrificiu atît de mare pentru răscumpărarea păcătosului. Toată această iubire, atît de multă și mare suferință, toată această umilire, toate au fost cerute, pentru ca noi să nu pierim ci să avem viață veșnică!“

Aceeași voință divină, care lucrează în natură, își exercită influența ei și asupra inimilor celor credincioși, dînd naștere unei dorinți nespuse, pentru că simt că le lipsește ceva. Lucrurile lumii acesteia nu pot astîmpăra dorința lor. Spiritul lui Dumnezeu îi îndeamnă mereu să caute acele singure lucruri, care pot da sufletului pacea și liniștea adevărată, adică: harul lui Hristos și bucuria și dorința după sfințenie. Prin mijloace văzute și nevăzute, Mintuitorul lucrează continuu asupra sufletelor.

Viața Mintuitorului este un perfect exemplu despre trăirea principiilor Legii lui Dumnezeu: Iubește pe Domnul

Dumnezeul tău mai presus de orice, și iubește pe aproapele tău ca pe tine însuși. Bunătatea și iubirea dezinteresată: aceasta a fost viața Domnului. Numai privind la Dînsul, cînd lumina Mintuitorului cade asupra-ne, atunci înțelegem deplin păcătoșenia inimii noastre.

Ca și Nicodem altădată, poate și noi ne amăgim cu ideea că viața noastră este dreaptă, iar caracterul nostru perfect moral; drept care noi n-am avea nevoie să umilim inimile noastre înaintea lui Dumnezeu la fel cu păcătoșii de rînd. Cînd însă Hristos luminează cu lumina Sa lăuntru nostru, atunci înțelegem cu adevărat că toată dreptatea noastră proprie nu este decît o cîrpă murdară (Is. 64, 66) și că numai sîngele lui Hristos ne poate curăți de murdăria păcatului, spre a înnoi inimile noastre după chipul și asemănarea Sa.

O rază din mărirea lui Dumnezeu, o lucire din curățenia vieții lui Hristos, străbătînd în sufletul nostru, face să se vadă în culori izbitoare fiecă pată a caracterului nostru.

Cînd profetul Daniel văzu strălucirea mării care înconjură pe îngerul trimis către el, se simți copleșit de propria sa slăbiciune și nedesăvîșire. Descriînd efectul acestei scene miraculoase, el zice: „Puterile m-au lăsat, culoarea mi s-a schimbat, fața mi s-a slujit, și am pierdut orice vlagă“. Dan. 10,8. Inima astfel mișcată, învață a urî propriul ei egoism, a detesta iubirea de sine și — prin dreptatea lui Hristos — caută să dobîndească acea curățenie, care este în armonie cu Legea lui Dumnezeu și cu caracterul lui Hristos.

Pavel, apostolul, zice că: judecat „după dreptatea cea din

Lege“, adică după faptele exterioare, el era fără cusur (Filip. 3, 6); dar cînd înțelese caracterul spiritual al Legii, el se re- unoscu a fi cel mai mare păcătos. 1 Tim. 1, 15 u.p.

Sărmanul vameș, care se ruga: „Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul“ (Luca 18, 13), se socotea pe sine drept un mare păcătos, — și ceilalți îl socoteau tot astfel; dar el își dădu seama de lipsurile sale, și cu povara vinovăției și a rușinii sale veni înaintea lui Dumnezeu, cerînd îndurare. Fariseul, mîndru și încrezător în propria sa dreptate, arăta însă în rugăciunea adusă, că inima sa era închisă influenței Spiritului Sfînt. Ținîndu-se astfel departe de Dumnezeu, el nu simțea propria sa murdărie, care se deosebește în mod izbitor de perfecțiunea sfințeniei divine. El nu simțea nevoie de nimic, și de aceea nici nu primi nimic.

Mulți credincioși, atunci cînd constată că au săvîrșit fapte condamnabile de toți ceilalți, încep a se compara cu alții de aceeași factură ca și ei. În felul acesta ei fac din păcatele altora o scuză pentru fărădelegile lor proprii. Dar păcatele și defectele altora nu sînt o scuză pentru noi; căci Domnul nu ne-a dat ca model niște oameni păcătoși; supuși greșelii. Fiul prea curat al lui Dumnezeu ne-a fost dat ca model al nostru; iar cei care se plîng de păcatele și răutățile așa numiților creștini, ar trebui să dea ei întii mai bune exemple prin purtarea lor. Dacă ei știu atît de bine cum ar trebui să fie un adevărat creștin, nu e păcatul lor atunci cu atît mai mare? Ei cunosc ceea ce este

(continuare în pag. 24)

Preocupări agricole

MAI IUNIE :

Ultima lună de primăvară și prima lună de vară.

Lucrările agricole sînt acum în plin avînt. La începutul lunii mai se seamănă orezul, dovleceii, ș.a.

Se face prașila porumbului, fasolei, sfeclei și floarea-soarelui. Se plivesc plantele semănate des. La culturile de porumb, sfecclă, cartofi, bumbac și floarea-soarelui, se face îngrășarea în timpul vegetației. Se continuă și-n luna aceasta combaterea dăunătorilor ce au început atacul încă din luna trecută. În plus, se combat : buha semănăturilor, gîndacul bălos al ovăzului, gărgărița mazărei, diferite putregaiuri.

Se face prima coasă la lucernă și trifoi.

În Iunie se însămîntează plante furajere pentru conveierul verde și se reînsămîntează terenurile cu culturi compromise.

La culturile prașitoare se aplică prașila a treia și a patra. La bumbac se termină rîritul și ciupitul. Se recoltează rapița, orzul de toamnă, inul de fuior, și se începe recoltarea grîului de toamnă și a finețelor naturale.

Se fac dezmiriștitul și arăturile de vară.

În grădina de legume, în luna mai se plantează în tot cursul lunii, răsaturile de roșii, ardei și pătlăgele vinete. În regiunile mai reci, se seamănă la începutul lunii fasolea, castraveții, dovleceii, pepenii și bamele.

Se recoltează spanacul, salata, ceapa, usturoiul verde, ridichiile de lună, iar terenurile rămase libere, se pregătesc pentru plantarea altor culturi. Se începe recoltatul dovleceilor, castraveților și conopidei cultivate în răsadnițe.

În iunie, se continuă lucrările de îngrijire la toate culturile. Se recoltează culturile din ră-

sadnițe. Se plantează varza de toamnă, conopida, varza roșie, etc.

În livezi, în aceste luni, se controlează modul de vegetație la pomii plantați în toamnă sau primăvară. Se împrăștie gunoiul adus în vederea apărării de brumele tîrzii. Se altoiesc pomii tineri, cît și cei maturi. La pomii tineri se face ciupirea lăstarilor pentru formarea coroanei, iar la cei maturi, în special la piersic și cais, se fac tăierile în verde.

Se fac stropiri contra rapănului și insectelor rozătoare.

Se recoltează cireșele, vișinele și căpșunile.

În ceea ce privește creșterea animalelor se va avea în vedere îngrijirea animalelor de muncă. După lucrările de primăvară, ele se trec la refacere și pășunat. Se începe și termină tunsul oilor.

Să se țină seamă de sfaturile date ca : vaccinarea bovinelor contra cărbunelui emfizemator în localitățile infectate, cu 10 zile înainte de ieșirea la pășune.

În localitățile cu multă gălbează, aplicați oilor al doilea tratament de primăvară cu distozan. Începeți și continuați îmbăierea oilor la 7—10 zile după tundere.

Iată deci că aceste luni binecuvîntate ne pun în față multe lucrări.

Munca, spunea un gînditor, este una din condițiile de căpetenie ale fericirii. Iar un altul, spunea că — nu ceea ce am, ci ceea ce lucrez e bunul meu. Acum este timpul muncii cu sirguintă și spor. Chemăm pe toți credincioșii noștri să muncească cu toată puterea pe întinsele ogoare ale colectivelor, întovărășirilor și gospodăriilor lor, pentru ca belșugul să se reverse pretutindeni.

C. Adv.

MARTURISIREA ȘI IERTAREA

„Dacă ne mărturisim păcatele, Hristos este credincios și drept... să ne curățească de orice nelegiuire“.

Problema eliberării de sub puterea păcatului și restabilirea imunității spirituale rămâne preocuparea de căpetenie a lui Dumnezeu în Marele Său Plan de Mintuire. Nu era în intenția Lui ca Adam să devină muritor, supus legii păcatului. Aceasta era „o altă lege“ (Rom. 7,23) strecurată pe furis de Satan în sufletul primilor noștri părinți, pe când se aflau în grădina Edenului, străină caracterului desăvârșit al lui Dumnezeu și contrară planului Său cu privire la viitorul omului. Imdată ce păcatul a fost acceptat de Adam și Eva, o schimbare profundă avu loc în jurul lor și în ființa lor morală. Conștiința despre păcatul lor îi umplu de groază. Aerul din jurul lor umplu cu flori nevinovata pereche. Iubirea și pacea, care domnise între ei pînă aci, dispăruse și în locul lor ei simțeau un sentiment de păcat, o teamă de viitor, o goliciune a sufletului. Veșmîntul de lumină, care-i umbrise pînă aici dispăruse acum și ei se osteneau să-și facă un altul din frunzele pomilor grădinii și să se ascundă cît mai departe în interiorul ei.

Sub această povară a păcatului îi găsi pe ei Dumnezeu stînd aeeva în fața unei prăpăstii fără fund, deschisă pentru totdeauna între ei și divinitul lor Tată Ceresc. În nepătrunsa Lui iubire divină, Dumnezeu găsi calea de scăpare, aruncînd asupra hăului păcatului o punte de scăpare. O făgăduință le-a fost dată, un Mintuitor le-a fost oferit și o cale le-a fost indicată. „Veniți totuși să ne judecăm, zice Domnul. De vor fi păcatele voastre cum e cirmizul se vor face albe ca zăpada; de vor fi roșii ca purpura se vor face albe ca lîna“ (Is. 1, 18).

Credincioșii erau chemați să-și mărturisească păcatele (Lev. 5, 5; Num. 5, 6, 7) și pînă ce Hristos — sămînța femeii — avea să vină să plătească făptuirea păcatului lor, o jertfă de ispășire era instituită pentru păcătoși. Rîuri de sînge ale animalelor nevinovate au curs în tot timpul Dispensațiunii Vechiului Testament pînă ce „Hristos, Mielul fără cusur și fără pată“ (1 Petru 1, 18, 19) a venit să împlinească făgăduința dată lui Adam. „Căci dacă sîngele taurilor și al țapilor;... îi sfin-

țește și le aduce curățirea trupului, cu cît mai mult sîngelă lui Hristos care prin Duhul cel veșnic S-a adus pe Sine însuși jertfă fără pată lui Dumnezeu, vă va curăți cugetul vostru de fapte moarte, ca să slujiți Dumnezeului celui viu“ (Ebr. 9, 13, 14).

În strigătul lui Ioan Botezătorul, care chema la pocăință, (Mat. 3, 5, 6) în apelul duios al Domnului: „Du-te și să nu mai păcătuiești“ (Ioan 8, 11), în glasul stăruitor al apostolilor adresat mulțimilor după înălțarea Domnului Hristos la ceruri, și în activitatea convingătoare a slujitorilor Evangheliei din toate timpurile, se desprinde datoria imperioasă a fiecărui păcătoș, care vrea să capete iertare, și anume aceea de a-și mărturisi păcatele săvîrșite (1 Ioan 1, 7, 9) eliberîndu-se de ele.

Condițiile pentru a căpăta îndurarea lui Dumnezeu sînt simple, drepte și în totul potrivite rațiunii. Dumnezeu nu cere de la noi lucruri grele, ca să putem dobîndi iertarea de păcate. Nu avem nevoie să facem pelerinaje lungi și oboșitoare, nici să ne supunem la canonuri grele spre a recomanda astfel sufletul nostru lui Dumnezeu, sau spre a ispăși în chipul acesta păcatele noastre; căci acela care mărturisește și părăsește păcatele sale, acela va afla îndurare.

Acei care nu au umilit sufletele lor înaintea lui Dumnezeu în adîncă recunoaștere a vinovăției și a păcatelor lor, nu au îndeplinit prima condiție, spre a fi primiți de Dumnezeu.

Dacă nu am ajuns să simțim adevărata căință, dacă nu am mărturisit păcatele noastre cu spirit umilit și inimă înfrîntă,

îngroziți de nelegiuirea noastră; atunci nu am căutat și nu am cerut cum trebuie iertarea păcatelor. Și dacă nu am căutat iertarea păcatelor serioși și în felul cuvenit, atunci nu vom găsi niciodată pacea cu Dumnezeu. Singurul motiv, pentru care atîta timp nu am dobîndit iertarea de păcate, este faptul că nu ne-am arătat gata să umilim inimile noastre și să ne supunem condițiilor arătate de Cuvîntul lui Dumnezeu... Mărturia izvorîtă din adîncul inimii găsește calea către Dumnezeu și către tronul milei Sale.

Lucrarea de mărturisire este făcută pe deplin numai în clipa în care păcătosul se lasă cîștigat de iubirea și bunătatea lui Dumnezeu (Rom. 2, 4). Atunci păcatul îi apare ca ceva odios, el se simte vinovat, îl îndepărtează din viața lui și așteaptă învierea de la Domnul (Fapte 3, 19).

CUI TREBUIE SĂ-I FIE FĂCUTĂ MĂRTURISIREA ?

a. — Lui Dumnezeu (Ps. 32, 5). Adevărata mărturisire a păcatelor are întotdeauna un caracter anumit și constă în recunoașterea unor anumite păcate. Acestea pot fi păcate de mărturisit numai lui Dumnezeu :

Mărturisiți păcatele voastre lui Dumnezeu, singurul care poate să vi le ierte...

În zilele lui Samuel, Israelii se abătura de la Dumnezeu. Ei ajunseră să sufere urmările păcatului de a fi pierdut credința în Dumnezeu, de a fi pierdut încrederea în puterea și înțelepciunea Lui, și de a fi pierdut siguranța că, puterea Lui e în stare să apere și să ducă la bun sfîrșit lucrarea

Sa pe pămînt. Înainte de a găsi pacea la Dumnezeu pentru păcatul lor, ei trebuiră să facă această bine definită mărturisire: „la toate păcatele noastre, am mai adăugat și pe acela de a cere un împărat pentru noi“ (1 Sam. 12, 19). Acesta era păcatul săvîrșit de ei; și acest păcat trebuia mărturisit. Păcatul nerecunoștinței apăsa sufletul lor; acesta era care îi despărțea de Dumnezeu.

b. — oamenilor; unii altora (Iacob 5, 16). Apostolul zice: „Mărturisiți unii altora păcatele voastre și vă rugați unul pentru altul, ca să fiți vindecați“. Dacă ai făcut vreun rău prietenului sau vecinului tău, mărturisește-i răul făcut; iar datoria lui este, să te ierte. După aceea trebuie să te rogi ca să te ierte Dumnezeu, căci fratele pe care l-ai mîhnit, este făptura lui Dumnezeu, și, greșind împotriva lui, tu ai păcătuit împotriva Creatorului și Mîntuitorului său. Cazul trebuie adus înaintea singurului adevărat Mijlocitor, a Marelui nostru Preot, Isus Hristos „care a fost ispitit în toate ca și noi, dar fără de păcat și care să aibă milă de slăbiciunile noastre“ (Ebr. 4, 15) și care este în stare să ne curețe cu desăvîrșire de orice murdărie a păcatului.

MĂRTURISIRI DREPTE ȘI FALSE

Citim că Daniel, profetul lui Dumnezeu, era un om „iubit foarte“ de către cer. El a ocupat o poziție foarte înaltă la curtea Babilonului, a slujit și a onorat pe Dumnezeu totdeauna; și totuși el s-a umilit pe sine, mărturisindu-și păcatele sale și păcatele poporului său. Cu durere adîncă în su-

fletul său el mărturisea: „Noi am păcătuit, am săvîrșit nelegiuire, am fost răi și îndărătnici, ne-am abătut de la poruncile și orînduirile Tale. N-am ascultat pe robii Tăi proorocii, care au vorbit în numele Tău... Tu, Doamne, ești drept, iar nouă ni se cuvine astăzi să ni se umple fața de rușine... pentru că am păcătuit împotriva Ta... (Dan. 9, 5—8).

Daniel nu căuta să se scuze pe sine sau pe poporul său înaintea lui Dumnezeu; ci în umilință și cu sufletul zdrobit, el își mărturisea în toată plînătatea și vinovăția fărădelegilor lor, declarînd ca drepte procedeele lui Dumnezeu.

Cînd David a păcătuit împotriva lui Urie și a femeii sale, el s-a rugat lui Dumnezeu ca să-l ierte. El declară: „Împotriva Ta, numai împotriva Ta am păcătuit“. Orice nedreptate făcută altora se răsfrînge de la cel insultat asupra lui Dumnezeu. De aceea David căuta iertare nu de la un preot, ci de la Dumnezeu. El se ruga: „Ai milă de mine, Dumnezeule, în bunătatea Ta! După îndurarea Ta cea mare, șterge fărădelegile mele!“

Pavel n-a căutat să se apere pe sine; el și-a înfierat păcatul și l-a înfățișat în culoarea cea mai neagră și nici n-a încercat să-l micșoreze. El nu ezita să declare că Hristos Isus a venit în lume ca să mîntuiască pe păcătoși „dintre care cel dintîi sînt eu“.

Se fac prea mult mărturisiri asemenea cu ale lui Faraon. El își recunoștea păcatul numai ca să scape de pedeapsa care urma, dar se întorcea iarăși la starea de mai înainte. De același caracter a fost și mărturisirea lui Balaam. Îngrozit de ingerul care sta înaintea lui cu

sabia scoasă, el și-a recunoscut vinovăția căci altfel și-ar fi pierdut viața. Dar el nu avea nici o căință sinceră pentru păcat, nici o muștrare de conștiință, nici o schimbare de gând, nici o urfire a răului și nici o valoare sau virtute în mărturisirea sa. Iuda Iscarioteanul, după ce a vândut pe Domnul său s-a întors la preoți și le-a zis: „Am păcătuit, căci am vândut sânge nevinovat“. Dar mărturisirea sa nu era de un așa caracter care să-l recomande milostivirii lui Dumnezeu. Teama de urmările faptei lui l-au silit să-și mărturisească marele său păcat. Dar sufletul său nu era pătruns de nici o durere adâncă și din inimă că vînduse pe sfîntul lui Israel și că dăduse pe Fiul lui Dumnezeu să fie batjocorit, biciuit și răstignit. Mărturisirea sa pornea doar dintr-o inimă egoistă și întunecată.

După ce Adam și Eva au mîncat din fructul oprit ei s-au umplut de un sentiment de rușine și de groază. La început, singurul lor gând era cum să-și scuze păcatul înaintea lui Dumnezeu și cum să scape de sentința de moarte care îi amenința. Toate cuvintele lor au fost numai scuze ajungînd pînă a-l face pe Dumnezeu răspunzător de căderea lor. Spiritul îndreptăririi de sine își are rădăcina în tatăl minciunii și a existat în toți fiii lui Adam. Mărturisiri de categoria aceasta nu sînt insuflate de Duhul lui Dumnezeu și nici nu vor fi primite înaintea Sa.

Cînd păcatul a ucis în păcătos simțul moral, atunci păcătosul nu mai vede defectele caracterului său și nu mai înțelege grozăvia păcatelor săvîrșite de el. Dacă nu se supune puterii convingătoare a Spi-

ritului Sfînt, el rămîne orb față de păcat. Atunci, chiar mărturisirea păcatelor sale nu este sinceră și serioasă. Pentru fiecare păcat recunoscut el are o scuză, căuțînd să arunce vina pe împrejurări anumite, fără de care el nu ar fi făcut cele ce i se impută.

Asemenea vameșului sărman, neîndrăznînd să-și ridice ochii către cer, se bătea în piept și striga: „Dumnezeule, ai milă de mine păcătosul“. Aceia care-și recunosc în felul acesta vina lor vor fi îndreptățiți; căci Isus va înfățișa sîngele Său în favoarea sufletului pocăit.

Fiul risipitor se hotărăște într-o zi să-și mărturisească vina sa... Pe cînd „era încă de-parte“, tatăl a recunoscut statura fiului său. Iubirea are vederea bună. Nici ruina adusă de mulțimea anilor, de păcate, n-a putut să ascundă pe fiul de ochii tatălui. I s-a făcut milă de el, a alergat de a căzut pe grumazul lui și multă vreme l-a ținut îmbrățișat... În timp ce tatăl luă mantia largă și prețioasă de pe proprii săi umeri și înveli făptura slăbănogită a fiului, acesta spuse cu suspinuri căința sufletului său, prin cuvintele: „Tată, am păcătuit împotriva cerului și împotriva ta; nu mai sînt vrednic să mă chem fiul tău...“ Adevărata pocăință face pe cel greșit să-și poarte singur vinovăția și s-o recunoască fără vreo înșelătorie sau prefăcătorie.

ADEVĂRATA MĂRTURISIRE ÎNALTĂ

Mărturisirea păcatului fie în public sau în particular, trebuie să fie făcută din inimă și în mod nesilit de nimeni. Ea

nu trebuie cerută cu sila de la păcătos. Ea nu trebuie rostită într-un mod ușuratic și nepăsător, sau stoarsă de la aceia care n-au înțeles sensul respingător al păcatului. Mărturisirea care este amestecată cu lacrimi și durere, care este o revărsare din adîncul sufletului, își găsește calea către Dumnezeu milostivirii nemărginite.

Nu este nici o înjosire pentru cineva de a ingenunchia înaintea Făcătorului său și a-și mărturisi păcatele și a implora iertare prin meritele unui Mîntuitor răstignit și înviat. Este nobil pentru tine a-ți recunoaște nedreptatea înaintea Aceluia pe care L-ai rănit prin fărădelegile și răscularea ta. Aceasta te ridică înaintea semenilor și a ingerilor; căci cel ce se smerește pe sine va fi înălțat.

MĂRTURISIREA CERE CĂINȚA ȘI ÎNDREPTARE

Mărturisirea păcatelor nu este primită de Dumnezeu dacă nu este însoțită de căință sinceră și de îndreptare. Viața noastră trebuie în mod hotărît schimbată cu totul; orice lucru neplăcut lui Dumnezeu trebuie lepădat. Aceasta este urmarea adevăratei căințe. Lucrarea ce trebuie s-o facem cu noi înșine ne este lămurit arătată în cuvîntul profetului, care zice: „Spălați-vă, deci, și curățați-vă! Luați dinaintea ochilor Mei faptele rele pe care le-ați făcut! Incetați să mai faceți răul! „Dacă dă înapoi zălogul, întoarce ce a răpit, urmează învățăturile care dau viață, și nu săvîrșește nici o nelegiuire, va trăi negreșit și nu va muri“ (Ezech. 33, 15). Apostolul Pavel,

vorbind despre adevărata căință, zice: „Căci uite, tocmai întristarea aceasta a voastră, după voia lui Dumnezeu, ce frământare a trezit în voi! Și ce cuvinte de dezvinovățire! Ce minie! Ce frică! Ce dorință aprinsă! Ce rivnă! Ce pedeapsă! În toate voi ați arătat că sînteți curați în privința aceasta“ (2 Cor. 7, 11).

Inima înfrîntă și smerită este singura care știe să prețuiască iubirea lui Dumnezeu și jertfa de pe Golgota; și după cum un fiu își mărturisește greșeala sa tatălui său iubitor, tot așa credinciosul își mărturisește păcatele sale lui Dumnezeu. „Cine își ascunde fărădelegile nu propășește, dar cine le mărturisește și se lasă de ele, capătă îndurare“ (Prov. 28, 13).

HRISTOS, SINGURUL CARE POATE AJUTA

Domnul Hristos este Singurul căruia I te poți mărturisi și Singurul care poate ierta. „În nimeni altul nu este mîntuire: căci nu este sub cer nici un alt Nume dat oamenilor în care trebuie să fim mîntuiți“ (Fapte 4, 12).

Doi păcătoși au fost atîrnați împreună cu Isus pe cruce. Amîndoi erau acolo ca urmare a unor fapte rele. O soartă veșnică îi aștepta pe amîndoi. Privind la Isus, la unul din ei s-a trezit conștiința. Faptele trecutului îi apăreau în toată grozăvia lor. Jos, în preajma crucii, vedea numai ură, dezlănțuri de patimi și blasfemii. Chiar și tovarășul lui în rele I-a zis în batjocură: „Nu ești

Tu, Hristosul? Mîntuiește-Te pe Tine însuși și mîntuiește-ne și pe noi“ (Luca 23, 39).

Atunci, tilharul pocăit s-a mărturisit: „Nu te temi tu de Dumnezeu, tu, care ești sub aceeaș osîndă? Pentru noi este drept, căci primim răsplata cuvenită pentru fărădelegile noastre; dar omul acesta n-a făcut nici un rău. Și a zis lui Isus: 'Doamne, adu-Ți aminte de mine cînd vei veni în Împărăția Ta'. În clipa mărturisirii iertarea s-a și pronunțat — „Adevărat îți spun astăzi, vei fi cu Mine în rai“ (Luca 23, 39—43).

La nici o rugăciune nu răspunde Domnul Hristos mai repede ca la aceea prin care sufletul nostru caută, prin mărturisire, iertarea.

C. ALEXE

A SEMENEA VAMEȘULUI

(urmare din pag. 19)

drept, dar totuși nu vor să facă.

În aceasta au greșit mii și mii de creștini, spre propria lor pierzare veșnică. Nu vreau să stăruiesc mult asupra scurtimii și nesiguranței vieții. Dar păcatul, oricît de mic va fi considerat, nu poate fi îngăduit decît cu primejdia pierderii pe veci. Ceea ce noi nu vom birui, lucrul acela ne va birui pe noi și ne va atrage distrugerea veșnică.

Mulți primesc religia numai cu mintea, avînd numai forma

pietății, dar inima lor fiind necurățită. Rugăciunea voastră însă să fie aceasta: „Zidește în mine o inimă curată, Dumnezeule, pune în mine un duh nou și statornic“. Ps. 51, 10. Procedați în mod sincer cu sufletul vostru. Fiți foarte zeloși și stăruitori, știind că toată viața voastră depinde de aceasta. Legătura, raportul acesta între Dumnezeu și propriul vostru suflet, trebuie bine stabilit, și anume pentru veșnicie. O speranță falsă și

amăgitoare are ca urmare ruina și moartea voastră pe vecie.

Numai cînd vom înțelege cît mai pe deplin iubirea lui Dumnezeu, numai atunci vom înțelege și marea păcătoșenie și uriciune a păcatului. Cînd ajungem să ne dăm seama întrucîtva despre mărimea sacrificiului adus de Hristos pentru noi, atunci inima noastră se topește de iubire și mulțumire, dar și de căință și de dorința de sinceră întoarcere.

PINTILIE BACIU

DESTUL

Destul! — Este cuvântul ce crește tot mai tare
Din mii și mii de piepturi, ca cel mai scump refren:
„Oprăți stocări de arme!“ — „Nu vrem rămpi de lansare!“
„Nici triste experiențe cu arme hidrogen!“

Destul a dat pământul, ca rod, a sale bunuri
Acelor ce în noapte războiul pregătesc...
E prea-ncărcat de sînge, de bombe și de tunuri:
„Lăsați-mă, ne spune, — spre pace să rodesc“.

Destul a fost și marea atît de răscolită,
De bombe blestamate pe care le-ncercați;
În sînul ei trăiește o lume fericită,
O lume care astăzi vă cere să-ncetați!

Destul au plîns copiii, în anii de urgie,
Lipsiți de mîngîiere, de pîine, de-ajutor;
Lăsați-i să se joace, să cînte și să fie
Surîsul plin de farmec pe fața tuturor!

Destul a plîns și mama în lunga-i priveghere,
Acum este slăbită, tăria i s-a frînt;
Prea mult a tot dat morții și floare și putere:
„Luptați să fie pace“, — e ultimul-i cuvînt.

Destul au fost în noapte de mare neștiință
Acei ce astăzi urcă pe schela lumii noi;
Un singur drum de-acuma mai e spre biruință,
Și-acesta este drumul pe care mergem noi!

Destul a fost războiul pentru profit... o lege
De-acum uniți lupta-vom, noi cei ce-am suferit...
Un bun avem în lume, și-n veci îl vom alege:
Să fie pace-n lume, și traiul fericit!

PETRE V. CAZAN

= **CURIERUL ADVENTIST** =

REDACȚIA ȘI AD-ȚIA : BUCUREȘTI, RAIONUL T.VLADIM. STR. MITROP. GHEN. PETRESCU 116
APARE SUB CONDUCEREA UNUI COMITET